Chiara Lubich

MEDITAŢII

Scrieri spirituale

Chiara Lubich

MEDITAŢII

Scrieri spirituale

Chiara Lubich

Meditaţii
(Scrieri spirituale/1)

Chiara Lubich

MEDITAŢII

Colecţia "Scrieri spirituale"
1991

Traducere din original:
"Meditazioni" 1959,
"Scritti spirituali"/1, 1978 Citta Nuova Editrice Roma

Nihil obstat.
23.IV.1991
Ioan Robu, Arhiepiscop de Bucureşti.

Chiara Lubich este cunoscută ca autoare a numeroase cărţi de spiritualitate, dar a dobîndit o largă popularitate mai ales ca întemeietoare şi preşedintă a unei vaste mişcări spirituale (« Opera Mariei » - Mişcarea Focolarilor) *răspîndită actualmente în toate ţările lumii.* « Opera Mariei » *se inspiră din Evanghelie, în special din cuvintele lui Isus « ca toţi să fie una », străduindu-se să contribuie la realizarea unităţii între oameni, între Biserici şi între popoare.*

În 1959 apare primul volum al Chiarei Lubich, Meditaţii, *care a ajuns astăzi la un total de 60 de ediţii, în 15 limbi, şi apare acum pentru prima dată în traducere română.*

Aceste pagini oferă unui public larg, dar sensibil la impulsurile religioase de astăzi, texte de un profund conţinut evanghelic, cu un limbaj direct şi modern.

Trăirea credinţei îşi are momentele ei privilegiate, dintre care şi « meditaţia »: reflecţie născătoare a acelei vederi care prelungeşte puterea de pătrundere şi de înţelegere pur pământească, pentru a descoperi şi acea lume în care ne conduc nu cuvintele oamenilor, ci cuvintele lui Dumnezeu. Iar cuvintele lui Dumnezeu le găsim în Scripturi.
Chiara Lubich ne propune în cartea prezentă exerciţiul meditaţiei religioase, prin care, lăsîndu-te tu însuţi luminat de harul lui Dumnezeu, « poţi să trasezi în mulţime căi de lumină ».
Persoanele, imaginile, conceptele folosite de Autoare ne trimit la Sfînta Scriptură, şi mai ales la Scriptura Noului Testament, ca sursă insistent întrebată ce înseamnă suferinţa, singurătatea, plictiseala, sărăcia, umilinţa etc. Şi răspunde Isus, sintetizînd întrebările şi răspunsul, în Cruce; apare Preacurata învăţîn-du-mă « să-mi parfumez viaţa cu farmecul ei »; se alătură sfinţii care au pierdut, asemenea lui Cristos, vederea în moarte ca noi să avem Lumina.
Vin apoi alte întrebări traduse-n « ce rost are... » sau « ce înseamnă » virtutea, rugăciunea, fericirea, iubirea; şi toate ne trimit spre sfătuire cu Isus, Maria şi cu Sfinţii. Cuvîntul lor, lămurind rudenia dintre efemer şi veşnic, dintre aici şi pre-

Înţelepciunea adunată din răspunsuri, meditată, se transformă în precept: « Cînd cineva plînge, trebuie să plîngem cu el. Iar dacă rîde, să ne bucurăm cu el ». Iubirea ne luminează în trăirea acestui precept, iubirea care nu spune tot ce ar putea spune. Chiara Lubich o numeşte « diplomaţie ». Ce este viaţa pentru creştin?: « Creştinul este chemat să-şi trăiască viaţa, să înoate în lumină, să se adîncească în cruci, dar să nu lîncezească ».

Ce este meditaţia? Întrebare ce pătrunde prin alte întrebări: **eu** *care se purifică trecînd prin* **voi**, *momentul care intră în concertul veşniciei, lumina primită şi împărţită.*

Cei care vor citi cartea **Meditaţii** *de Chiara Lubich vor avea ocazia să se întrebe asupra multor « cărămizi » ce formează edificiul vieţii lor. Isus, Maria, Sfinţii le vor răspunde în multe registre de har: nu poţi să trasezi în tine şi în lume căi de lumină dacă nu eşti gata să-ţi dai viaţa pentru aproapele tău. Eşti gata să-ţi dai viaţa pentru mine, pentru el, pentru ea, pentru ei? Este vorba de secretul perfecţiunii: « Meditaţii »!*

Meditaţiile caută perfecţiunea: **şi** *ea nu poate fi întîlnită decît trăind aproape de Isus, de Maria, de Sfinţi. Astfel* **toţi** *pot fi* **una.**

IOAN ROBU
Arhiepiscop de Bucureşti

Iată marea atracţie
a timpului modern:
să te ridici
pînă la cea mai înaltă contemplaţie
rămînînd amestecat cu ceilalţi,
om lîngă om.

ATRACŢIA TIMPULUI MODERN

Iată marea atracţie
a timpului modern:
să te ridici
pînă la cea mai înaltă contemplaţie
rămînînd amestecat cu ceilalţi,
om lîngă om.

Aş vrea să spun mai mult:
să te pierzi în mulţime,
ca să o impregnezi de Dumnezeu
la fel cum se îmbibă
o bucată de pîine în vin.

Aş vrea să spun şi mai mult:
asociat proiectelor lui Dumnezeu
asupra umanităţii,
să trasezi în mulţime căi de lumină
şi, în acelaşi timp, să împarţi cu aproapele
ruşinea, foamea, loviturile, scurtele bucurii.

Pentru că atracţia
timpului nostru, ca a tuturor timpurilor,
este ceea ce se poate imagina
mai uman şi mai divin,

Isus şi Maria:
Cuvîntul lui Dumnezeu, fiul unui dulgher;
Tronul înţelepciunii, mamă de familie.

« Să-şi ia crucea... »[1].

Neobişnuite şi unice aceste cuvinte. Şi acestea, ca şi celelalte cuvinte ale lui Isus, au ceva din acea lumină pe care lumea n-o cunoaşte. Sînt atît de luminoase încît ochii stinşi ai oamenilor, şi chiar ai creştinilor lîncezi, rămîn orbiţi şi deci întunecaţi.

Poate nici un lucru nu este mai plin de taină decît crucea, mai dificil de înţeles; nu pătrunde în inima şi mintea oamenilor. Nu pătrunde, pentru că nu este înţeleasă, pentru că adesea am devenit creştini doar cu numele, botezaţi abia, poate practicanţi, dar neînchipuit de îndepărtaţi de cum ne-ar vrea Isus.

Se vorbeşte de cruce în Postul Paştilor, este sărutată în Vinerea Mare, se atîrnă în aule. Ea pecetluieşte prin semnul său cîteva din acţiunile noastre, dar nu este înţeleasă. Şi poate toată eroarea stă în faptul că în lume nu este înţeleasă *iubirea.*

Iubirea este cuvîntul cel mai frumos, dar cel mai deformat, cel mai denaturat. Ea este esenţa lui Dumnezeu, este viaţa fiilor lui Dumnezeu, este răsuflarea creştinului şi a devenit

patrimoniul, monopolul lumii; este pe buzele celor care n-ar avea dreptul s-o numească.
Desigur, în lume nu orice iubire este astfel: mai există încă sentimentul matern, de pildă, care înnobilează iubirea - întrucît e amestecată cu durerea -, există iubirea fraternă, iubirea nupţială, iubirea filială, bună, sănătoasă: semn, chiar dacă inconştient, al iubirii Tatălui, Creatorul tuturor.
Dar ceea ce nu este înţeles este iubirea prin excelenţă: să înţelegem că Dumnezeu, care ne-a creat, a coborît între noi ca om între oameni, a trăit cu noi, a rămas cu noi şi s-a lăsat răstignit pe cruce pentru noi, pentru a ne salva.
Este prea înaltă, prea frumoasă, prea divină, prea puţin umană, prea sîngeroasă, dureroasă, acută pentru a fi înţeleasă.
Poate s-ar putea înţelege ceva prin iubirea maternă, pentru că iubirea unei mame nu e doar mîngîieri, sărutări; este mai presus de toate sacrificiu.
Aşa e Isus: iubirea l-a îndemnat la cruce, care de mulţi e socotită nebunie.
Însă doar această nebunie a salvat omenirea, a plăsmuit sfinţii.
Sfinţii într-adevăr sînt oameni capabili să înţeleagă crucea. Oameni care, urmîndu-l pe

Isus, Omul-Dumnezeu, au luat crucea fiecărei zile ca pe lucrul cel mai preţios de pe pământ, au ţinut-o de fiecare dată ca pe o armă, devenind soldaţi ai lui Dumnezeu; au iubit crucea toată viaţa lor şi au realizat şi experimentat că ea este *cheia*, singura cheie care deschide un tezaur, tezaurul.

Deschide încet, încet suflete către comuniunea cu Dumnezeu. Şi astfel, prin intermediul omului, Dumnezeu se înfăţişează din nou lumii şi repetă - fie şi numai într-o măsură infinit inferioară, dar *similară* - acţiunile pe care El le-a făcut o dată cînd, om între oameni, îl binecuvînta pe cel care-l vorbea de rău, îl ierta pe cel care-l insulta, izbăvea, vindeca, predica cuvintele Cerului, sătura flămînzii, clădea o nouă societate pe iubire, arăta puterea Celui care-l trimisese. Într-un cuvînt, crucea este acel instrument necesar prin care divinul pătrunde umanul şi omul participă mai deplin la viaţa lui Dumnezeu, înălţîndu-se din regatul acestei lumi la Împărăţia Cerurilor.

Dar trebuie « să ne luăm propria cruce... »[2], să ne sculăm dimineaţa în aşteptarea ei, ştiind că numai prin intermediul ei dobîndim acele daruri pe care lumea nu le cunoaşte, acea pace, acea bucurie, acea cunoaştere a

lucrurilor cereşti, de mulţi neştiute. Crucea... lucru atît de comun. Atît de fidelă, încît nu lipseşte la întîlnire în nici o zi. Ar fi de-ajuns să o-mbrăţişăm ca să devenim sfinţi.
Crucea, emblema creştinului, pe care lumea nu o doreşte, deoarece crede că, fugind de ea, poate fugi de durere şi nu ştie că ea deschide larg sufletul celui care a înţeles-o către împărăţia Luminii şi Iubirii: acea Iubire pe care lumea atît de mult o caută, dar nu o are.

Este atît de frumoasă Mama în perpetua reculegere în care ne-o prezintă Evanghelia: «Păstra toate acestea în inima ei»[3]. Această tăcere deplină fascinează sufletul care iubeşte.
Cum aş putea-o trăi pe Maria în tăcerea sa mistică odată ce vocaţia noastră este uneori să vorbim pentru a evanghe liza, mereu în învălmăşeală, în toate locurile bogate şi sărace, din cantine pînă în străzi, în şcoli, pretutindeni?

Însă şi Mama a vorbit. *L-a dat pe Isus.* Nimeni în lume n-a fost apostol mai mare. Nimeni n-a avut un cuvînt aşa cum a avut Ea care a dat *Cuvîntul.* Mama este într-adevăr şi pe bună dreptate Regina Apostolilor.
Şi Ea tăcea. Tăcea pentru ca El să vorbească. Totdeauna cuvîntul trebuie să se aşeze pe o tăcere, precum o pictură pe fondul ei.
Tăcea pentru că era o făptură. Pentru că nimicul nu vorbeşte. Dar pe acel nimic vorbea şi se exprima Isus: pe Sine Însuşi. Dumnezeu, Creatorul şi Totul, a vorbit pe nimicnicia făpturii.

Atunci cum s-o trăiesc pe Maria, cum să-mi parfumez viaţa cu farmecul ei?
Făcînd să tacă în mine făptura şi pe această linişte să vorbească Duhul Domnului.
Astfel o trăiesc pe Maria şi-l trăiesc pe Isus. Îl trăiesc pe Isus trăind-o pe Maria.

Este necesar să ne lărgim inima pe măsura Inimii lui Isus. Ce muncă! Însă este singurul lucru necesar. O dată făcut acesta, totul este făcut. E vorba de a iubi pe oricine întîlnim aşa cum *Dumnezeu* îl iubeşte. Trăind în timp, să-l iubim pe aproapele, *unul cîte unul*, fără să păstrăm în inimă rămăşiţele dragostei către aproapele întîlnit cu o clipă mai înainte. Căci este acelaşi Isus pe care-l iubim în toţi. Iar dacă rămîne vreo rămăşiţă înseamnă că pe acela l-am iubit pentru noi sau pentru el... nu pentru Isus. Şi aici e necazul.

Opera noastră cea mai importantă este să păstrăm puritatea lui Dumnezeu: să păstrăm iubirea în inimă aşa cum iubeşte Isus. Deci pentru a fi puri nu trebuie să ne ferecăm inima şi să ne reprimăm iubirea. Trebuie să ne lărgim inima după Inima lui Isus şi să-i iubim pe toţi. Şi aşa cum ajunge o ostie sfîntă dintre miliardele de ostii de pe pămînt pentru a ne hrăni cu Dumnezeu, tot aşa ajunge un frate - cel pe care voinţa lui Dumnezeu ni-l scoate în cale - pentru a ne împărtăşi cu omenirea care este Isus misticul.

Şi a ne împărtăşi cu fratele este a doua poruncă, aceea care urmează imediat după iubirea lui Dumnezeu şi ca o expresie a acesteia.

Şi eu îmi dau seama mereu tot mai mult că « cerurile şi pământul vor trece... »[4], dar planul lui Dumnezeu cu noi nu va trece. Singurul lucru care ne mulţumeşte pe deplin este să ne revedem mereu acolo unde Dumnezeu *ab aeterno* ne-a destinat.

DĂ-MI-I PE TOŢI CEI SINGURI

Doamne, dă-mi-i pe toţi cei singuri... Am simţit în mine suferinţa care îţi invadează inima pentru toată părăsirea în care înoată lumea întreagă.
Iubesc orice fiinţă bolnavă şi singură.
Cine consolează plînsul lor?
Cine deplînge moartea lor lentă?
Şi cine strînge la inima lui o inimă disperată?
Dă-mi, Dumnezeul meu, să fiu în lume sacramentul tangibil al iubirii tale: să fiu braţele tale care strîng la sine şi consumă în iubire toată singurătatea lumii.

DOUĂ LUCRURI SECRETE

Două lucruri trebuie ţinute secrete: iubirea şi durerea. Pentru că iubirea este iubirea cu care El mă iubeşte sau se iubeşte în mine, iar durerea este iubirea cu care eu îl iubesc.
Numai lumina trebuie împărtăşită.

« Nu voinţa mea, ci voinţa ta să fie »[5].
Străduieşte-te să rămîi în voinţa lui şi voinţa lui să rămînă în tine. Cînd voinţa lui Dumnezeu se va înfăptui pe pămînt ca şi în Cer, testamentul lui Isus se va împlini.
Priveşte soarele şi razele sale.
Soarele este simbolul voinţei divine, care este însuşi Dumnezeu. Razele sînt această voinţă divină pentru fiecare. Mergi către soare în lumina razei tale, diferită şi distinctă de toate celelalte, şi împlineşte planul minunat şi specific pe care-l are Dumnezeu cu tine.
Nenumărate raze, toate provenind de la acelaşi soare... voinţă unică, deosebită asupra fiecăruia. Razele, cu cît se apropie mai mult de soare, cu atît se apropie mai mult de altele. La fel şi noi, cu cît ne apropiem mai mult de Dumnezeu, împlinind mereu mai desăvîrşit voinţa divină, cu atît ne apropiem mai mult unii de alţii.
Pînă cînd vom fi cu toţii una.

ISUS NU A RĂMAS PE PĂMÎNT

Isus nu a rămas pe pămînt ca astfel să poată rămîne în toate colţurile lumii prin Euharistie. Era Dumnezeu şi, ca sămînţă divină, a dat roade înmulţindu-se.
La fel şi noi trebuie să murim pentru a aduce roade.

« Mai uşor va trece o cămilă prin urechea acului decît un bogat în Împărăţia lui Dumnezeu »[6]. Bogatul care nu acţionează aşa cum vrea Isus îşi pune în joc veşnicia.
Dar cu toţii sîntem bogaţi, atîta vreme cît Isus nu trăieşte în noi cu toată plinătatea sa.
Chiar şi cerşetorul care-şi poartă bocceaua cu bucata de pîine, şi blestemă cînd cineva se atinge de ea, este nu mai puţin bogat decît alţii. Inima sa este alipită de ceva care nu este Dumnezeu şi, dacă nu se face sărac după învăţătura Evangheliei, nu va intra în Împărăţia Cerurilor. Calea cerului este strîmtă şi pe-acolo poate trece doar nimicul.
Există bogatul în ştiinţă, care îl umflă şi-l împiedică să intre în Împărăţie şi împiedică Împărăţia să intre în el şi de aceea Spiritul Înţelepciunii lui Dumnezeu nu are loc în sufletul său.
Există bogatul în aroganţă, în îngîmfare, în sentimente umane şi, atîta vreme cît nu rupe cu ele, nu este de la Dumnezeu. Totul trebuie scos din inimă pentru a-l pune acolo pe

Dumnezeu şi toată făptura în ordinea dumnezeiască.
Există bogatul în griji pe care nu ştie să le arunce în Inima lui Dumnezeu şi este chinuit.
Nu are bucuria şi pacea şi dragostea care aparţin Împărăţiei Cerurilor.
Nu va intra.
Există bogatul în propriile păcate pe care şi le plînge şi se chinuie în loc să le ardă în mila lui Dumnezeu şi să privească înainte, iubindu-l pe Dumnezeu şi pe aproapele pentru timpul în care n-a iubit.

AR FI SĂ MURIM

Ar fi să murim dacă n-am privi către Tine. Care transformi, ca prin farmec, orice amărăciune în bucurie: la Tine, pe cruce în clipa strigătului tău, în cea mai înaltă suspendare, în inactivitate absolută, în moartea vie, cînd, stingîndu-te, îţi aruncai tot focul asupra pămîntului şi, într-o stază nesfîrşită, îţi revărsai viaţa infinită asupra noastră pe care acum o trăim din plin.

Ne este de ajuns să ne vedem asemenea ţie, măcar puţin, şi să ne unim durerea cu a ta şi să i-o oferim Tatălui.
Pentru ca noi să avem Lumina, ţi-ai pierdut vederea.
Pentru ca noi să avem uniunea, ai îndurat despărţirea de Tatăl.
Pentru ca noi să dobîndim înţelepciunea, te-ai făcut « ignoranţă ».
Pentru ca noi să ne îmbrăcăm din nou în inocenţă, te-ai făcut « păcat ».
Pentru ca noi să sperăm, ai simţit disperarea.
Pentru ca Dumnezeu să fie în noi, l-ai simţit departe de tine.

Frigul îngheaţă; dar dacă e excesiv, arde, taie. Vinul întăreşte; dar dacă este în exces slăbeşte forţele. Mişcarea este ceea ce este; dar dacă devine vîrtej apare oprirea.
Spiritul lui Dumnezeu însufleţeşte; dar dacă e prea mult... îmbată. Isus este Iubirea pentru că e Dumnezeu; dar marea iubire faţă de noi l-a dus la strigătul: « Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit »[7], cînd apare doar ca simplu om.

« Heloi, Heloi, lama Sabacthani »[8]. Este cuvîntul pe care Isus l-a strigat în părăsirea sa, în limba vorbită de Sfînta Fecioară.

« Cîte ne spune strigătul tău în limba Mamei tale!... Cînd durerea atinge acea limită în care întreaga viaţă este suspendată... atunci, dacă mai rămîne un fir de voce, o chemi pe mama, pentru că mama e iubire.

« Dar Tu, ca Fiu al lui Dumnezeu, aveai iubirea în Dumnezeu şi l-ai chemat pe Dumnezeu. Dar, ca om, iubirea o aveai şi în Mama ta cerească: în imposibilitatea de a-i chema pe amîndoi, l-ai chemat pe Tatăl cu vocea Mamei.

« Cît eşti de frumos în acea infinită durere, Isuse părăsit! ».

AŞ VREA SĂ MĂRTURISESC

Aş vrea să mărturisesc lumii că Isus părăsit a umplut toate golurile, a iluminat toate întunecimile, a întovărăşit orice singurătate, a îndepărtat orice durere, a şters orice păcat.

« NU CUNOSC ALTCEVA DECÎT PE CRISTOS, PE CRISTOS RĂSTIGNIT »[9]

Am un singur Mire pe pământ:
Isus răstignit şi părăsit;
nu am alt Dumnezeu în afară de El.
În El este paradisul cu Treimea
şi întreg pământul cu Omenirea.
Pentru aceasta, al *său* este al meu
şi nimic altceva.
Şi a *sa* este durerea universală şi deci a mea.
Voi merge în lume căutîndu-l
în fiecare clipă a vieţii mele.
Ceea ce mă doare este al *meu*.
A mea este durerea care mă atinge în prezent.
A mea este durerea sufletelor din jur.
Al meu este tot ceea ce nu e pace, bucurie,
frumos, atrăgător, senin...
Astfel, pentru anii care îmi mai rămîn:
însetată de dureri, de temeri, de disperări,
de îndepărtări, de exil,
de părăsiri, de chinuri,
de ... tot ceea ce este El,
şi El este Durerea.
Astfel voi seca apa suferinţelor
în multe inimi vecine

şi, prin comuniunea cu Mirele meu atotputernic,
şi în cele îndepărtate.
Voi trece ca un foc,
care consumă tot ceea ce trebuie să cadă
şi lasă în picioare doar adevărul.

Dacă suferi şi suferinţa e de aşa natură încît
te împiedică în orice activitate,
aminteşte-ţi de Liturghie.
La Liturghie Isus,
astăzi ca şi atunci,
nu lucrează, nici nu predică:
Isus se sacrifică din iubire.
În viaţă
se pot face multe lucruri,
se pot spune multe cuvinte,
dar glasul durerii,
chiar surd şi necunoscut altora,
glasul durerii oferite din iubire
este cuvîntul cel mai puternic,
care răneşte Cerul.
Dacă suferi,
cufundă-ţi durerea în a lui:
celebrează-ţi propria Liturghie;
şi dacă lumea nu înţelege
nu te tulbura;
e de-ajuns că te înţeleg Isus, Maria şi sfinţii;
trăieşte împreună cu ei
şi lasă să se scurgă sîngele tău
pentru binele omenirii:

la fel ca el!
Liturghia!
Prea mare ca să poată fi înţeleasă!
Liturghia lui, Liturghia noastră.

« Vegheaţi... »[10]. Evanghelia vorbeşte despre veghere cu brîul încins şi cu lampa aprinsă şi promite servitorilor care veghează că stăpînul, la întoarcerea sa, se va încinge şi îi va servi.
Doar iubirea veghează. Este specific iubirii să vegheze. Cînd iubeşti pe cineva, inima veghează mereu aşteptîndu-l şi fiecare minut care trece fără el este în funcţie de el şi e petrecut veghind. Isus vrea iubirea: pentru aceasta ne cere să veghem.

Veghează de asemenea şi cel care se teme. De fapt Isus vorbeşte de hoţi...
Veghem de asemenea şi din teamă şi ne temem pentru că iubim pe cineva pe care nu vrem să-l pierdem.
Isus ne cere iubirea, dar, deoarece şi El iubeşte, şi pentru a ne mîntui suscită teamă, asemeni mamei care promite copiilor premiul şi pedeapsa, după comportamentul lor.

În iubire important este să iubeşti. Aşa este pe acest pământ. Iubirea - vorbesc de iubirea supranaturală care n-o exclude pe cea naturală - este un lucru foarte simplu şi foarte complex. Necesită contribuţia ta şi aşteaptă contribuţia celuilalt.
Dacă vei încerca să trăieşti din iubire, îţi vei da seama că pe acest pământ este necesar să-ţi aduci contribuţia ta. Cealaltă nu ştii dacă va veni; şi nu este necesar să vină. Uneori vei rămîne deziluzionat, dar nu-ţi vei mai pierde curajul dacă te convingi că în iubire important este să iubeşti.
Să-l iubeşti pe Isus în fratele tău, pe Isus care mereu te răsplăteşte, chiar dacă pe alte căi.
El astfel îţi oţeleşte inima împotriva intemperiilor lumii şi ţi-o topeşte în iubirea către toţi cei care te înconjoară: pentru ca să ai mereu viu în minte că în iubire important este să iubeşti.

Cuvintele unui tată sînt întotdeauna preţioase, fiindcă trebuie să crezi celui ce-ţi vorbeşte din iubire. Dar dacă, înainte de a muri, tatăl spune ultimele sale cuvinte, acestea rămîn gravate în sufletul fiilor săi şi valorează cît toate celelalte cuvinte la un loc: sînt testamentul lui.
Iubirea paternă este nimic faţă de iubirea unui Dumnezeu.
Şi Dumnezeu făcut om, Isus, a vorbit. Şi El are un testament: «Să fie una, ca toţi să fie una»[11].
Cine-şi consacră viaţa unităţii ţinteşte inima lui Dumnezeu.

În lume toţi sîntem fraţi, dar fiecare trece pe lîngă celălalt ignorîndu-se. Şi aceasta se întîmplă chiar şi între creştinii botezaţi.
Comuniunea Sfinţilor, Corpul mistic, există. Dar acest Corp este ca o reţea de galerii întunecate. Posibilitatea de a le ilumina există: în mulţi există viaţa de har. Dar Isus nu voia doar aceasta cînd s-a adresat Tatălui, invocîndu-l. Voia unitatea tuturor cu Dumnezeu

şi între ei: reţeaua galeriilor iluminată; prezenţa lui Isus nu numai în sufletul fiecăruia, ci şi în orice raport cu ceilalţi.
Iată testamentul său, dorinţa cea mai preţioasă a lui Dumnezeu care şi-a dat viaţa pentru noi.

DACĂ SÎNTEM UNIŢI, ISUS ESTE ÎNTRE NOI

Dacă sîntem uniţi, Isus este între noi. Şi aceasta contează. Contează mai mult decît orice comoară pe care o poate poseda inima noastră: mai mult decît mama, decît tata, decît fraţii, decît fiii. Contează mai mult decît locuinţa, decît munca, decît bunurile; mai mult decît operele de artă ale unui mare oraş cum e Roma, mai mult decît afacerile noastre, mai mult decît natura care ne înconjoară cu florile şi pajiştile sale, decît marea şi stelele: mai mult decît sufletul nostru.

El este cel care, inspirînd sfinţilor săi adevărurile sale veşnice, a fost pentru fiecare epocă omul timpului său.
Şi acum este ceasul lui: nu atît al unui sfînt, ci a Lui: *al Lui între noi*, al Lui trăind în noi, care edificăm - în unitate de iubire - Corpul său mistic.
Dar trebuie să-l extindem pe Cristos; să-l facem să crească în alte membre; să devenim ca şi El purtători ai Focului.
Să facem din toţi una şi Una în toţi!

Atunci vom trăi viaţa pe care El ne-o dă clipă de clipă în iubire.
Porunca fundamentală este iubirea fraţilor. Prin care totul capătă valoare atunci cînd este expresia unei sincere iubiri fraterne.
Nimic nu are valoare din ceea ce facem dacă nu este animat de sentimentul iubirii fraţilor: căci Dumnezeu este Tată şi îi are în inimă totdeauna şi doar pe fiii săi.

SÎNT UNII CARE FAC LUCRURILE DIN IUBIRE

Există unii care fac lucrurile « din iubire ». Există unii care încearcă să le facă « fiind Iubire ». Cine face lucrurile « din iubire » le poate face bine, dar, crezînd de exemplu, că face un mare serviciu unui frate, poate bolnav, ajunge să-l plictisească cu vorbăria sa, cu sfaturile sale, cu ajutorul său: cu o caritate mai puţin reuşită şi greoaie.
Sărmanul: el va avea un merit, dar celălalt are o greutate.
Şi aceasta pentru că trebuie « să fii Iubirea ».

Destinul nostru este asemenea celui al astrelor. Dacă gravitează există, dacă nu gravitează nu există. Noi existăm - în sensul că nu viaţa noastră, ci viaţa lui Dumnezeu trăieşte în noi - dacă nu încetăm nici o clipă să iubim.

Iubirea ne sălăşluieşte în Dumnezeu şi Dumnezeu e Iubire.

Doar « fiind Iubirea » modul nostru de a ne apropia şi de a-l servi pe fratele nostru va fi

conform cu Inima lui Dumnezeu, aşa cum ar dori şi fratele, aşa cum ar visa să-l aibă lîngă el nu pe noi, ci pe Isus.

« Oricare dintre voi nu renunţă la tot ce are, nu poate fi discipolul meu »[12].
« Oricare »: deci cuvintele lui Isus sînt adresate tuturor creştinilor.
« Tot ». O cere cu hotărîre tuturor pentru a fi creştini. Nu putem fi ataşaţi nici măcar de sufletul nostru (care este unul dintre bunurile noastre), ci trebuie să ne detaşăm de tot.
Şi aici Isus părăsit este Învăţător universal.

FECIOARELE ÎNŢELEPTE ŞI FECIOARELE NEÎNŢELEPTE

Fecioarele înţelepte şi fecioarele neînţelepte. Uleiul este iubirea.

Cine are iubirea este feciorelnic, iar între aceştia - privind lucrurile în mod supranatural - cea mai pură este Maria Magdalena, mai mult decît alte fecioare orgolioase cu virginitatea lor, dar neiubitoare.

Şi Isus nu le poate cunoaşte, pentru că Iubirea cunoaşte doar Iubirea. Mirele îşi recunoaşte mireasa în cea care-i poartă numele, o părticică din el, trecut parcă în ea, făcută una cu El. Deoarece Dumnezeu este Iubirea prin excelenţă, nimic nefiindu-i mai propriu, mai esenţial.

DUMNEZEU ESTE PUTERNIC, ESTE ATOTPUTERNICUL

Dumnezeu este puternic, este Atotputernicul. Maria a fost numită « atotputernică prin har». Şi Ea este puternică: poate şi obţine. Noi sîntem nişte sărmani. Şi aceia dintre noi care se cred altfel, tocmai prin aceasta sînt asemenea nouă.

Dar poate neputinţa noastră, sărăcia noastră - dacă-l iubim pe Dumnezeu - ne poate sluji. Ne poate ajuta să obţinem ceva.

Dacă Tatăl din Ceruri a voit ca Isus să fie fratele nostru, dacă pentru venirea sa a pregătit în omenire o Neprihănită, este pentru că sîntem nevoiaşi, plini de răni în suflet, păcătoşi. Păcatul trebuie urît. Dar venirea lui Isus pe pămînt prin Maria, bine înţeleasă, ne-ar face să murim de bucurie, dacă Dumnezeu nu ne-ar sprijini.

Isus pe pămînt... infrăţit cu noi... care spune: « Dacă veţi cere ceva de la Tatăl în numele meu, El vă va da »[13], la fel cum fiul cel bun cuprins de milă îi spune fratelui desfrînat: « Du-te la tata şi cere-i în numele meu », fiind sigur că va obţine mai mult.

Isus pe pămînt... Isus fratele nostru... Isus care moare între tîlhari pentru noi: El, Fiul lui Dumnezeu, pus alături de ceilalţi.
Poate şi noi sîntem un pic puternici în faţa Inimii Tatălui dacă ne înfăţişăm aşa cum sîntem: făpturi mizerabile, care au făcut multe, dar care, cu căinţă reîntorşi la iubirea sa, spun: « În fond, dacă ai venit între noi este pentru că te-a atras slăbiciunea noastră, mizeria noastră ţi-a stîrnit mila ».
Desigur, nu există mamă sau tată pe acest pămînt care să nu aştepte un fiu pierdut şi să nu facă tot ce le stă în putinţă pentru întoarcerea lui, la fel ca Tatăl ceresc.

Ceea ce dăunează multor suflete este o aşa-zisă « prudenţă ».
Este o prudenţă umană şi se manifestă de fiecare dată cînd apare divinul. Pare a fi o virtute şi este mai antipatică decît viciul. Nu vrea să fie nimeni tulburat. Lasă ca bogaţii să ajungă în infern (« şi-au primit deja răsplata »[14]) pentru că nu-i ilumineză. Cine ştie ce s-ar putea întîmpla! Lasă ca în familia vecină oamenii să se bată, ba chiar să se şi omoare, căci s-ar putea spune că se amestecă în treburile altora sau l-ar putea chema ca martor la tribunal. Şi sînt neplăceri! Îi sfătuieşte pe sfinţi să devină mai moderaţi pentru că li s-ar putea întîmpla ceva pe neaşteptate.
Această prudenţă se izolează şi izolează ca o cărămidă ieşită în afara construcţiei, pentru că se naşte din teamă.
Mai mult, se contrapune lui Dumnezeu, pentru ca dacă El ar acţiona prea mult în lume, prin intermediul fiilor săi credincioşi, s-ar putea produce o revoluţie şi acei fii, după exemplul lui Cristos, ar putea să-şi piardă

viaţa, s-ar putea ca lumea să-i urască la fel ca pe El.
E o zestre falsă şi cred că este cultivată sau sprijinită de diavol, care în acel climat poate lucra foarte mult.
Dar a existat unul care n-a cunoscut-o niciodată, Isus Cristos. Cînd a ieşit să predice, la prima cuvîntare voiau să-l ucidă. « Dar El, trecînd prin mijlocul lor, s-a îndepărtat »[15].
Privindu-i viaţa cu ochii acestor prudenţi, ar fi fost o imprudenţă. Şi nu numai atît: ci dacă raţionamentul lor ar fi fost logic, ar fi ajuns să conchidă că moartea, crucea, şi-a dobîndit-o El însuşi... cu imprudenţa sa.
Cred că nu este cuvînt al lui Isus care să nu lovească împotriva acestor oameni. Şi aceasta pentru că Dumnezeu şi lumea sînt într-o antiteză clară, doar aceia care ştiu să iasă din lume ca să-l urmeze pe Cristos pot să dea o speranţă omenirii.

Am intrat într-o zi în biserică
şi cu inima plină de încredere
l-am întrebat:
« De ce ai vrut să rămîi pe pămînt,
în toate colţurile pămîntului,
în suava Euharistie,
şi n-ai găsit,
Tu, care eşti Dumnezeu,
o modalitate pentru a o aduce
şi a o lăsa aici şi pe Maria,
Mama noastră a tuturor
celor care călătorim? ».
În linişte
mi s-a părut că răspunde:
« Nu am adus-o,
deoarece vreau s-o revăd în tine.
Chiar dacă nu sînteţi neprihăniţi,
iubirea mea vă va purifica
şi tu, voi,
veţi deschide braţele
şi inimile de mame omenirii,
care, ca şi atunci, e însetată de Dumnezeul ei
şi de Mama Sa.
Vouă vă revine

să alinaţi durerile, rănile,
să ştergeţi lacrimile.
Cîntă litaniile
şi caută să te oglindeşti în ele ».

Am văzut într-o cameră de spital un om în ghips. Avea toracele şi braţul drept blocate. Cu stîngul încerca să se descurce... cum putea. Ghipsul era o tortură, dar braţul stîng, chiar dacă era mai obosit seara, se întărea lucrînd pentru amîndouă.
Noi sîntem membre unii pentru alţii şi servirea reciprocă este *datoria noastră.* Isus nu numai că a sfătuit la aceasta, *ci chiar a poruncit-o.*

Cînd servim pe cineva, din caritate, să nu ne credem sfinţi. Dacă aproapele este neputincios, trebuie să-l ajutăm şi să-l ajutăm aşa cum s-ar ajuta el însuşi dac-ar putea. Altfel ce creştini sîntem?
Şi apoi, cînd ne vine rîndul, şi avem nevoie de caritatea aproapelui, să nu ne simţim umiliţi.
La judecata din urmă îl vom auzi pe Isus repetînd: « Am fost... bolnav... şi m-ai vizitat »...[16] am fost închis, am fost dezbrăcat, am fost înfometat..., lui Isus îi place să se ascundă în cel suferind şi nevoiaş.

Şi atunci să ne simţim demnitatea şi să mulţumim din inimă celui care ne ajută, dar să ne rezervăm cea mai profundă mulţumire pentru Dumnezeu care a creat inima omului caritabilă, pentru Cristos care, vestind prin sîngele său Vestea cea Bună, mai presus de toate porunca « sa », a determinat nenumărate inimi să acţioneze în într-ajutorarea reciprocă.

Prin această poruncă Isus i-a deosebit pe creştinii din toate timpurile de toţi ceilalţi. Dacă noi creştinii nu manifestăm această caracteristică, vom ajunge să ne confundăm cu lumea, pierzînd onoarea de a fi fost aleşi ca « fii ai lui Dumnezeu ». Şi - ca nişte neînţelepţi - lăsăm nefolosită arma, poate cea mai puternică, de a-l mărturisi pe Dumnezeu în mediul nostru îngheţat de ateism, păgînizat, indiferent şi superstiţios.

Pentru ca lumea surprinsă să poată contempla un spectacol al armoniei fraterne şi să spună despre noi - aşa cum s-a spus despre cei care în mod glorios ne-au precedat - : « Priviţi cum se iubesc ».

Viaţa sfinţilor este unică, chiar dacă e atît de variată. Fiind dăruiţi lui Dumnezeu, ei sînt luaţi în grija Lui deosebită. Care, ca artist suprem şi Iubire supremă, realizează în ei capodopere divine. Spiritele angelice şi ochii sfinţilor sau inteligenţa iluminată de un har special al acelora care în Biserică trebuie să îi judece pot să-i înţeleagă pe sfinţi. Pentru alţii, cu atît mai mult, ei sînt invizibili în fiinţa lor intimă, neînţeleşi, deoarece în cel sfînt trăieşte mai mult Dumnezeu decît omul şi doar cei curaţi cu inima îl văd pe Dumnezeu.

Viaţa sfinţilor este făcută din prăpăstii şi culmi: prăpăstii abisale, nopţi negre ca infernul, galerii întunecate, unde sufletul, invadat de o lumină cu totul deosebită, e orbit şi intră într-o obscură contemplare, cufundat într-o mare de nelinişte sau aproape de disperare, prin constatarea vădită a propriei nulităţi şi a propriei mizerii. Pentru sfînt trec luni, ani în care dorinţa lui arzătoare ar fi să moară în sînul lui Dumnezeu, de care se simte uneori iremediabil desprins. Viaţa este o

moarte atroce, iar somnul o uşurare, un răgaz; aproape o mîngîiere pentru sufletul acoperit cu răni.
Sfîntul parcurge un timp lung în care strigă invocînd iertarea, mîntuirea, el care nu mai are în inimă nimic decît pe Dumnezeu, pe Dumnezeul său...
Apoi, după o lungă frămîntare într-un cuptor fierbinte, comparabil cu purgatoriul, sufletul sfîntului este condus încet către divinul său Creator la o viaţă senină, plină, luminoasă şi ferită de orice lovitură: dar în el *acum* nu mai trăieşte el însuşi, ci trăieşte glorios şi puternic, slăvit şi ascultat, Creatorul şi Domnul tuturor inimilor omeneşti.
E ceasul în care în sfînt înfloreşte o vigoare divină necunoscută şi insolită, care sintetizează în spiritul său virtuţile cele mai contradictorii: blîndeţea şi puterea, mila şi dreptatea, simplitatea şi prudenţa. Se bucură de viaţa în Dumnezeu şi îi oferă Domnului său « jertfe de slavă »[17] cu o bucurie pe care lumea nu o cunoaşte şi e constrîns să spună că nici un vis nu este asemănător cu viaţa divină - fiind plină de iubire - plină de armonie şi de roade Viaţa pe care el o are.
Iar Dumnezeu îl foloseşte pentru marile sale opere care împodobesc şi alcătuiesc Cetatea

cerească, Biserica, menită să urce din nou la Dumnezeu ca frumoasă şi demnă *Mireasă a lui Cristos* care a întemeiat-o.

Omului îi este dată o singură viaţă; s-ar cuveni ca fiecare să o pună în mîna Aceluia care i-a dat-o: aceasta ar fi - în omul raţional şi liber - cel mai mare act de inteligenţă şi modul de a menţine şi a extinde în planul lui Dumnezeu propria libertate; ar fi îndumnezeirea propriei fiinţe mizerabile în numele Aceluia care a zis: « Voi sînteţi fiii Celui Preaînalt »[18].

TIMPUL ÎMI ZBOARĂ REPEDE

Timpul îmi zboară repede,
acceptă viaţa mea, Doamne!
Te ţin în inimă, eşti comoara
care trebuie să-mi orienteze faptele.
Vino cu mine, păzeşte-mă,
acesta este felul tău
de a iubi: bucuria şi suferinţa.
Nimeni să nu scoată nici un suspin.
Ascunsă în tabernacolul tău
trăiesc, lucrez pentru toţi.
Atingerea mîinii mele să fie a ta,
numai al tău accentul vocii mele.
În această zdreanţă a mea,
iubirea ta să se întoarcă
în lumea aridă cu apa,
care să ţîşnească din abundenţă
din rana ta, Doamne!
Luminează, divină Înţelepciune,
trista întunecare a atîtora,
a tuturor. Maria să strălucească.

Înainte de a urca pe Calvar, în orele poate cele mai intime pe care Isus le-a petrecut cu Apostolii săi, timpul cinei de pe urmă, vorbindu-le, le-a spus: « Copilaşii mei... »[19], iar cineva traduce: « Micuţii mei... ». Se făcuse om pentru ei şi urma să-şi verse sîngele în felul acela pentru mîntuirea lor. Pe bună dreptate putea să-i numească « copilaşi ».
Apoi moare pe cruce şi, după trei zile, îi apare Magdalenei care-l jelea şi îi zice: « Du-te la fraţii mei şi le spune: Merg la Tatăl meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru »[20].

E într-adevăr iubirea divină, e iubirea întrupată în Isus, care-i numeşte « copilaşi » nu numai pe discipolii prezenţi, ci, prin ei, şi pe toţi cei care îi vor urma.
Dar arată o şi mai mare iubire cînd spune Magdalenei: « Du-te la fraţii mei »[21].

La Dumnezeu ca Tată te poţi gîndi, deoarece în tată există întotdeauna o superioritate care-l deosebeşte de fiu.

Dar Dumnezeu ca frate, care împreună cu noi adoră în Cer pe Tatăl său şi al nostru, este un mister pe care nu-l poţi pătrunde decît dacă te gîndeşti că Dumnezeu este într-adevăr Iubire. Iubirea care, după ce a meritat ca Om toate titlurile de paternitate faţă de oameni, pentru care s-a întrupat, a trăit şi a murit, la capătul vieţii sale pămînteşti se aşază în rînd cu ceilalţi, pe care îi reunise cu Tatăl, îi făcuse părtaşi la Dumnezeirea lui, îi făcuse prin Iubirea sa asemenea Lui. Şi spune că Iubirea într-adevăr face asemenea, iar în Isus aceasta se vede ca o luminozitate unică.

Ceea ce-l caracterizează pe Isus Mîntuitorul sînt acele cuvinte de fraternitate pe care le-a adresat unei femei, chiar păcătoase. Şi se serveşte tocmai de ea pentru a-i vesti pe Apostoli, membrii Bisericii sale în formare. Scopul Întrupării, al pătimirii lui Isus era salvarea a ceea ce era pierdut.
Şi Isus tinde spre aceasta mereu şi nu se dezminte niciodată. Chiar şi Biserica este întemeiată pentru a continua această misiune, iar această veste extraordinară, miracolul cel mai înalt, Isus îl transmite aleşilor săi prin Maria Magdalena. Pentru ea este în primul rînd moartea sa, pentru păcătoşii pe care iubirea şi

sîngele lui Isus i-a purificat şi i-a făcut demni pînă într-atît încît să vestească celor ce - prin vocaţie - ar fi trebuit să transmită lumii marele mister al învierii lui Isus şi prin El şi cu El al tuturor celor ce îl iubesc.

Sau creştinul preţuieşte ceea ce lumea disprețuieşte, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul disprețuieşte ceea ce lumea iubeşte, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul trăieşte cursa propriei existenţe cu sufletul gata să apară dincolo, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul face să strălucească Cristos în toate acţiunile vieţii sale pământeşti, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul este cuvînt întrupat al Sfîntului Părinte Papa, interpretarea vie a Episcopilor, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul simte « împreună cu Biserica » şi poartă împreună cu ea durerile, traumele schismelor, lupta continuă a Duşmanului, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul o imită pe Maria şi o preamăreşte împreună cu Fiul său, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul se nimiceşte pe sine şi, pe cenuşa lui, îl preamăreşte pe Dumnezeu, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.

Sau creştinul atrage cu zel divin mulţimi de oameni la Cristos, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul cunoaşte şi suportă critica, ura, persecuţiile, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul reacţionează constant şi cu putere la torentul de lîncezeală, de lene, de păcat, de moştenire a lumii, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul taie cu sabia sentimentele pămînteşti şi redeşteaptă unitatea pe plan divin, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.
Sau creştinul descătuşează revoluţia lui Cristos şi o mărturiseşte prin cea mai strînsă unitate cu fraţii săi, sau nu este învăţăcelul lui Cristos.

Sfinţii: iată adevăraţii învăţăcei ai lui Cristos. Atît de apropiaţi de oameni şi atît de diferiţi de ei. Aproape cu inima de cine suferă şi cheamă în ajutor şi nesfîrşit mai măreţi decît aceia care beneficiază numai de ei.
Atît de puţin cunoscuţi de oameni, fiindcă trăiesc într-o Împărăţie care nu este din această lume, şi totuşi atît de cunoscuţi omenirii, pentru că de la ei a plecat o lumină care cu greu poate fi împiedicată.

Sfinţii au vindecat răni, i-au adunat pe săraci, părăsiţi, orfani, femei pierdute, nebuni. I-au mîngîiat pe cei închişi, i-au întărit pe muribunzi, i-au înflăcărat pe feciorelnici, au antrenat mase de oameni...

Dar sfinţii nu au făcut toate acestea numai pentru că bătrînii erau respinşii societăţii, pentru că săracii urîţeau oraşele şi străzile bogaţilor, pentru că pe copiii părăsiţi nu-i primea nimeni.

Sfîntul face ceea ce face - şi ridică monumente de iubire de-a lungul secolelor - mai presus de toate pentru că în cerşetori, în orfani, în bolnavi, în cei pe care lumea îi respinge a văzut adeseori, chiar cu aceşti ochi, minunata înfăţişare a lui Cristos, reflexul uman perfect al Cuvîntului lui Dumnezeu, care este Frumosul absolut.

Sfinţii au făcut alegerea cea mai bună. S-au îngrijit de ceea ce avea într-adevăr valoare, uitînd ceea ce avea un preţ de nimic. Au căutat comoara, au dispreţuit vanitatea. Şi au făcut astfel pentru că ei vedeau, iar alţii erau orbi: într-adevăr ochiul sfîntului este o privire a lui Dumnezeu pe pămînt.

Cînd am cunoscut durerea în formele ei cele mai atroce, în neliniştile ei cele mai felurite şi ne-am întins mîinile spre Dumnezeu în implorări mute şi sfîşietoare, în umile strigăte de ajutor, cînd am băut pînă la fund paharul şi am oferit zile şi ani propria cruce, unită cu a sa, şi pe care o pune în valoare în mod divin, atunci Dumnezeu are milă de noi şi ne primeşte în uniune cu El.
Este momentul în care, după ce am experimentat valoarea unică a durerii, după ce am crezut în misterul crucii şi i-am văzut efectele binefăcătoare, Dumnezeu ne arată în modul cel mai nou şi mai înalt ceva care valorează mai mult decît durerea. *Este iubirea plină de milă faţă de alţii,* iubirea care ne deschide larg inima şi braţele spre cei mizerabili, spre păcătoşii pocăiţi, spre cei marginalizaţi de viaţă.

O iubire care ştie să-l primească pe aproapele rătăcit, pe prieten, pe frate sau pe necunoscut şi să-l ierte de nenumărate ori. Iubirea care îl sărbătoreşte mai degrabă pe un păcătos care se întoarce decît pe mii de drepţi şi îi împru-

mută lui Dumnezeu inteligenţa şi bunurile ca să-i permită să arate fiului risipitor bucuria întoarcerii lui.
O iubire care nu măsoară şi nu va fi măsurată.
Este o iubire care a înflorit, mai îmbelşugată, mai universală, mai concretă decît aceea pe care sufletul o avea înainte. Sufletul simte într-adevăr că se nasc în el sentimente asemănătoare celor ale lui Isus, simte pe buzele lui că apar, pentru toţi cîţi îi întîlneşte, divinele cuvinte: « Mi-e milă de această turmă »[22]. Şi adresează multor păcătoşi care vin la el, pentru că este un pic imaginea lui Cristos, cuvintele asemănătoare pe care le-a spus cîndva Magdalenei, samaritencei, femeii adultere. Mila este ultima expresie a iubirii, aceea care o împlineşte. Iubirea depăşeşte durerea, pentru că ea e numai din această lume, în timp ce iubirea durează şi în cealaltă.
Dumnezeu preferă mila decît jertfa.

E de neconceput, e extraordinar,
e ceva care sapă tot mai mult
în sufletul meu,
prezenţa ta acolo,
în linişte, în Tabernacol.
Vin dimineaţa în biserică şi te găsesc acolo.
Cînd te iubesc alerg la biserică
şi te găsesc acolo.
Trec pe acolo din întîmplare,
din obişnuinţă sau din respect
şi te găsesc acolo.
Şi de fiecare dată
îmi spui un cuvînt,
îmi îndrepţi un sentiment,
compui cu mereu alte note
o cîntare unică,
ce inima mi-o ştie pe de rost
şi îmi repetă numai:
eternă iubire.
O! Doamne, nu puteai găsi ceva mai bun.
Acea linişte a ta
în care se stinge vacarmul vieţii noastre,
acel freamăt tăcut
ce absoarbe în sine orice lacrimă;

acea liniştе...
mai sonoră decît concertul îngerilor;
acea liniştе
care minţii îi spune Cuvîntul,
iar inimii îi dă balsamul divin;
acea liniştе
în care fiecare voce
se regăseşte îndreptată
şi orice rugă transformată;
prezenţa ta cea tainică...
În ea e viaţa,
în ea e aşteptarea
în ea se odihneşte
inima noastră mică
spre a-şi relua apoi, fără odihnă,
drumul său.

DACĂ ÎNTR-UN ORAŞ S-AR APRINDE FOCUL

Dacă într-un oraş s-ar aprinde focul în diferite puncte ale sale, chiar şi numai focuri mici, care să reziste atacurilor pompierilor, curînd oraşul întreg ar fi în flăcări.
Dacă în diferite puncte din oraş s-ar aprinde focul pe care Isus l-a adus pe pămînt şi el ar rezista datorită bunăvoinţei oamenilor, întregul oraş ar fi repede aprins de iubirea lui Dumnezeu.
Acest foc adus de Isus Însuşi pe pămînt este iubirea; această iubire nu numai că leagă sufletul de Dumnezeu, dar leagă şi sufletele între ele.
Într-adevăr, acest foc aprins în chip supranatural dovedeşte triumful lui Dumnezeu în sufletele care i s-au dăruit şi, fiind unite cu El, sînt unite între ele.
Două sau mai multe suflete contopite în numele lui Cristos, care nu numai că nu se tem sau nu se ruşinează să-şi spună unul altuia clar dorinţa de a-l iubi pe Dumnezeu, ci îşi fac un Ideal din unitatea dintre ei în Cristos, sînt o putere divină în lume.

Indiferent în ce oraş, astfel de oameni se pot întîlni în mijlocul familiei, soţul cu soţia, fiul şi tatăl, nora şi soacra, în parohii, în şcoli, în birouri, oriunde.
Nu este indispensabil ca ei să fie deja sfinţi, fiindcă Isus ar fi precizat acest lucru; ajunge ca ei să fie uniţi în numele lui Cristos şi să nu rateze niciodată această unitate.
Natural, nu vor rămîne numai doi sau trei decît pentru scurtă vreme. Iubirea e contagioasă şi se răspîndeşte de la sine şi sporeşte în proporţii incredibile.
Orice mică celulă, aprinsă din Dumnezeu în oricare punct de pe pămînt, îşi va extinde flacăra în mod necesar şi Providenţa va răspîndi aceste flăcări, aceste suflete-flăcări, acolo unde va vrea, astfel încît omenirea să se reînnoiască în cît mai multe locuri prin căldura iubirii lui Dumnezeu şi să-şi găsească speranţa.
Dar există un secret, pentru ca celula aprinsă să crească pînă la a deveni ţesut şi să învioreze mădularele Corpului mistic: anume ca acestea să se arunce în aventura creştină care înseamnă *să faci din fiecare obstacol o trambulină*, nu « să-ţi porţi » crucea cînd îţi apare, ci să o aştepţi şi să o îmbrăţişezi clipă de clipă, după cum fac sfinţii.

Cînd ea apare, să spui: « Aceasta doream, Doamne! Ştiu că fac parte din Biserica luptătoare în care trebuie să lupt. Ştiu că mă aşteaptă Biserica triumfătoare, unde te voi vedea veşnicia toată. Prefer aici pe pămînt durerea oricărui alt lucru, fiindcă prin propria-ţi viaţă mi-ai spus că în durere e adevărata valoare ».

După ce o dată i-ai spus da lui Dumnezeu, sufletul trebuie să trăiască pe deplin clipa care vine, fără să se gîndească la sine, la suferinţa sa, ci la suferinţele, bucuriile altora pe care trebuie să le împartă cu ei, sau la împlinirea propriilor îndatoriri conform voinţei lui Dumnezeu. Astfel ne vom înălţa într-o continuă rugăciune, în care se va revărsa toată atenţia minţii, întreaga afecţiune a inimii şi toată puterea.

Acesta este micul secret prin care se construieşte, cărămidă după cărămidă, cetatea lui Dumnezeu în noi şi între noi.

Îm închipui un oraş de aur
unde divinul este scos în evidenţă,
strălucind de lumini,
iar omenescul retras în umbră,
pentru a face mai mult loc splendorii.
Fiecare biserică, fiecare tabernacol
străluceşte mai mult decît soarele,
fiindcă acolo se află
Iubirea iubirilor.
În sufletul celor pe care Biserica îi reprezintă,
în Ierarhie,
care structurează societatea divină,
coborîtă din Cer pe pămînt,
găsesc o mulţime de splendide perle:
sînt harurile trimise de Dumnezeu,
prin mîinile Sfintei Fecioare,
prin acel canal, al cărui singur scop este
de a-mi potoli setea de lumină,
de a mă hrăni din mierea cerească,
din care şi Maica Sfîntă îşi
hrăneşte copilul.
Şi dacă, reculeasă în Dumnezeu,
deschid cartea vieţii
şi citesc Cuvintele veşnice,

aud cum îmi cîntă în suflet
o armonie luminoasă,
cum Spiritul lui Dumnezeu mă luminează
cu darurile sale.
Cu oricine m-aş întîlni, nobil sau zdrenţăros,
orice chip se transfigurează
în Chip minunat
al Cuvîntului întrupat,
Lumină din Lumină.
Cînd intru în casa fraţilor care se iubesc,
a familiilor unite în Cristos,
văd un reflex divin al Sfintei Treimi,
ghicesc exprimat în comunitate Cuvîntul
care e Viaţă: Dumnezeu.
Dumnezeu este aurul oraşului meu
în faţa căruia soarele păleşte,
cerul se micşorează,
orice frumuseţe sau măreţie a naturii
se retrag fericite să îi fie cunună,
să-i servească drept fundal.
Şi acest oraş este în oricare oraş
şi toţi îl pot vedea,
cu condiţia
ca sufletul să se piardă în Dumnezeu
şi să se aprindă în el focul iubirii divine.

Ai observat vreodată
o panglică de drum părăsit,
mîngîiată de primăvară,
unde iarba încolţeşte şi viaţa reînfloreşte,
fără încetare?
La fel şi cu cei din jur.
Nu-i privi cu ochi omeneşti
cîntăreşte-i cu raza divină a dragostei.
Iubirea supranaturală din sufletul tău
e un soare,
care va face să reînflorească viaţă.
O viaţă,
care va fi cheie de boltă în bolta vieţii tale.
Nu trebuie nimic altceva
pentru a înălţa lumea,
pentru a o reda lui Dumnezeu.
Frumuseţea exprimării, fineţea, geniul artei,
vastitatea culturii, experienţa anilor
sînt daruri pe care desigur nu le poţi neglija.
Dar în perspectiva Împărăţiei veşnice
contează numai ceea ce are mai multă viaţă.
Miezul mărului este frumos, parfumat,
plin de savoare,
dar îngropat în pămînt putrezeşte,

şi nu mai e nimic din el.
În timp ce mica sămînţă
pe care nici n-o simţi,
fără gust, şi fără parfum,
îngropată în pămînt va rodi alte mere.
Aşa e şi viaţa creştinului în Dumnezeu,
drumul incandescent al Bisericii.
Ea se sprijină, înaltă şi măreaţă, pe oameni
pe care contemporanii lor i-au numit
proşti şi nebuni ...;
Satana s-a dezlănţuit împotriva lor,
pentru a le smulge din pămînt
pînă şi ultima rădăcină.
S-au ţinut bine.
Tatăl i-a purificat
pentru ca legaţi la viţă
să aducă rod din belşug,
apoi i-a făcut părtaşi slavei Sale.
Atunci, tu, eu, lăptarul, ţăranul, portarul,
pescarul, muncitorul, precupeaţa...
Şi toţi ceilalţi, idealişti dezamăgiţi,
mame de familie strivite de muncă,
îndrăgostiţi în prag de căsătorie,
bătrînele obosite ce-şi aşteaptă moartea,
adolescenţii neliniştiţi, toţi...
Noi toţi sîntem materia primă
pentru societatea lui Dumnezeu
ajunge atît: în inima noastră

să se țină dreaptă, înaltă,
înfiptă în Dumnezeu,
flacăra iubirii.

Sfinţii sînt mari
pentru că, văzuţi cu ochii Domnului,
îşi joacă pentru El, ca fii ai săi,
orice lucru.
Ei dau fără să ceară.
Îşi dau viaţa, sufletul, bucuria,
orice legătură pămîntească, orice bogăţie.
Liberi şi singuri,
lansaţi spre infinit,
aşteaptă ca Iubirea să le deschidă
Împărăţia veşnică;
dar încă din viaţa aceasta
simt cum inima li se umple de iubire,
de iubirea adevărată, de singura iubire
care îndestulează, care mîngîie,
de iubirea care striveşte pleoapele
sufletului şi izvorăşte lacrimi noi.
Ah! nimeni nu ştie ce înseamnă un sfînt.
A dat şi acum primeşte;
şi un flux nesfîrşit străbate Cerul şi pămîntul,
leagă pămîntul de Cer
pătrunde pînă în adîncuri,
rară încîntare, sevă divină,
care nu se opreşte la sfînt,

ci se revarsă asupra celor istoviţi,
asupra muribunzilor,
orbilor şi paraliticilor,
pînă în străfundul inimii, o înrourează,
o înalţă, o atrage şi o mîntuieşte.
Dacă vrei să afli ce e iubirea,
întreabă-l pe sfînt.

TE-AM GĂSIT

Te-am găsit în multe locuri, Doamne!
Am simţit bătaia inimii tale
în liniştea micuţei capele din munţi,
în penumbra chivotului
dintr-o catedrală goală,
în sufletul unanim al unei mulţimi care,
iubindu-te, umple bolţile bisericii
de cîntări şi iubire.
Te-am găsit în bucurie.
Ţi-am vorbit dincolo de cerul înstelat,
în timp ce mă întorceam de la lucru,
în liniştea serii.
Te caut şi te găsesc adesea.
Dar unde te găsesc *întotdeauna*
e în durere.
O durere, orice fel de durere,
este ca vocea răsunătoare a clopotului
ce cheamă la rugăciune
pe mireasa Domnului.

Cînd apare umbra crucii,
sufletul se retrage în sine,
în sanctuarul său,
şi uitînd de glasul clopotului

te « vede » şi vorbeşte cu tine.
Eşti Tu, care vii să mă vizitezi.
Sînt eu care-ţi răspund:
« Iată-mă, Doamne, te doresc,
te-am dorit ».
În această întîlnire
sufletul meu nu mai simte durerea,
ci parcă e îmbătat de iubirea ta:
se scufundă în Tine, se pătrunde de Tine,
eu în Tine, Tu în mine,
pentru ca să fim unul singur.
Şi atunci deschid din nou ochii spre viaţă,
spre viaţa mai puţin adevărată,
ca, oţelită de o putere divină,
să îţi continuu lupta.

Ce durere să te gîndeşti că atîţia oameni nu-şi trăiesc viaţa. Nu o trăiesc, pentru că nu văd. Şi nu văd pentru că privesc lumea, evenimentele, pe cei apropiaţi, oamenii, cu proprii ochi. Ca să vezi, ar fi suficient să priveşti orice eveniment, orice lucru, pe fiecare om cu ochiul lui Dumnezeu. Vede acela care se lasă cuprins de Dumnezeu, cel care, cunoscîndu-l ca « Iubire », crede în iubirea sa şi gîndeşte ca sfinţii: « Tot ce Dumnezeu vrea şi permite este spre sfinţirea mea ».

Pentru aceasta, bucuria şi necazurile, naşterile şi morţile, spaime şi apăsări, eşecuri şi reuşite, prietenii, muncă, boli şi şomaj, războaie şi catastrofe, surîsuri de copil, tandreţe maternă, totul este materie primă pentru sfinţirea noastră.

În jurul fiinţei noastre se roteşte o lume de valori de toate categoriile, o lume divină, o lume îngerească, o lume fraternă, o lume iubitoare sau o lume ostilă, rînduite de Dumnezeu pentru îndumnezeirea noastră, căci acesta ne este scopul adevărat.

Şi în această lume fiecare este centru, fiindcă iubirea este legea universală.
Şi dacă pentru echilibrul divin şi uman al vieţii noastre trebuie, din voinţa celui Preaînalt, să iubim, să-l iubim întotdeauna pe Dumnezeu şi pe aproapele, să iubim voinţa lui Dumnezeu şi ceea ce El permite, celelalte fiinţe - o ştim sau nu -, toate servesc şi îşi trăiesc existenţa din dragoste pentru noi. De fapt, pentru cei care iubesc, totul merge spre bine.
Foarte adesea ochii noştri miopi şi neîncrezători nu văd cum toţi au fost creaţi în dar pentru noi şi noi pentru alţii.
Şi totuşi, acesta este adevărul. O legătură tainică de iubire uneşte oameni şi lucruri, dirijează istoria, rînduieşte destinul popoarelor şi indivizilor în respectul cel mai deplin al libertăţii lor.
Cînd, abandonaţi în Dumnezeu, ne-am adoptat ca lege « să credem în iubire », Dumnezeu îşi face îndată simţită prezenţa şi, deschizînd ochi noi, vom observa că fiecare încercare aduce roade noi, fiecare luptă, o victorie, fiecare lacrimă, un surîs. Un surîs mereu nou, pentru că Dumnezeu este Viaţa, care permite tortura şi răul pentru un bine mai înalt.

Vom înţelege că drumul lui Isus nu culminează pe *via crucis* şi în moarte, ci în înviere şi înălţarea la Cer.
Atunci felul nostru omenesc de a observa lucrurile păleşte şi îşi pierde sensul, iar amărăciunea nu mai otrăveşte scurtele bucurii ale existenţei. Nu vom mai spune niciodată dictonul plin de melancolie: « Nu sînt trandafiri fără spini », căci prin acest val al revoluţiei iubirii în care Dumnezeu ne-a tras, este valabil chiar opusul lui: « Nu sînt spini fără trandafiri ».

Lumea e plină de nemulţumiţi fiindcă omul nu a găsit izvorul fericirii. Steaua străluceşte, pămîntul dăinuieşte pentru că sînt în mişcare: mişcarea este viaţa universului. Omul este deplin fericit numai dacă aprinde şi ţine aprins motorul vieţii sale: iubirea.

Acel ce se socoteşte fericit în urma unei căsătorii bune sau pentru că a dobîndit o moştenire, pentru că trăieşte în lux, în distracţii, pentru că face sport, mai devreme sau mai tîrziu, fără greş, îşi va simţi inima goală. În schimb nefericitul căruia parcă viaţa îi refuză totul, dacă începe să iubească, va avea mai mult decît cel bogat. Pe pămînt se va bucura de Împărăţia Cerurilor în plinătatea ei.

Acesta este adevărul, realitatea.

Omul tînjeşte după linişte, aşteaptă, clădeşte în speranţa de a ajunge să se bucure, dar, cînd în sfîrşit vine ceasul, este mîhnit în aşteptarea morţii despre care ar dori să nu mai vină niciodată.

Fiii lui Dumnezeu sînt fiii iubirii! Luptă cu o armă care este viaţa însăşi a omului. Lupta lor este de a reaşeza în ordine sufletele şi

societatea pentru ca să strălucească mai mult decît stelele şi să alcătuiască alte constelaţii care să dureze în corturile veşnice ale Dumnezeului celor vii.
Dacă omul i-ar vedea pe oameni după cum îi vede Dumnezeu s-ar îngrozi.
Căci chiar şi cei mai buni dintre ei, cei care s-au ridicat deasupra nivelului comun prin artă sau ştiinţă, n-au dezvoltat decît o parte a spiritului, lăsînd restul atrofiat.
Numai iubirea într-un suflet, numai Dumnezeu într-un suflet, poate să dezvolte în el splendoarea cu echilibrul tuturor părţilor. Un suflet care iubeşte este ca un mic soare în lume, care iradiază pe Dumnezeu. Un suflet care nu iubeşte vegetează şi aparţine într-o mică măsură Bisericii, deloc Mariei şi este o antiteză a lui Cristos.

Lumea are nevoie de o adevărată invazie de iubire şi acest lucru depinde de fiecare. Omul este rezervorul acestui preţios element: omul în harul lui Dumnezeu. Zilnic mor o mulţime de oameni, chiar şi personalităţi şi puţin rămîne în urma lor. Trece un sfînt la Viaţa veşnică, redeşteptîndu-se, cînd îl cheamă Dumnezeu, la o viaţă identică cu cea dinainte dar transfigurată şi toţi vorbesc despre el. Iar

amintirea lui trece din generaţie în generaţie iar exemplul său e urmat de foarte mulţi. Lîngă patul care poartă un trup, dar nu şi un suflet, nimeni nu se mai gîndeşte la moarte, ci toţi descoperă ce este Viaţa. Iubirea nu moare şi, pentru că serveşte, te face rege.

DACĂ UN SUFLET SE DĂRUIEŞTE SINCER LUI DUMNEZEU

Dacă un suflet se dăruieşte cu sinceritate lui Dumnezeu, El îl lucrează. Iar durerea şi iubirea sînt materia primă a acestui joc divin. Durere pentru a săpa în suflet abisuri. Iubire pentru a alina durerea şi din nou iubire care umple sufletul, dîndu-i echilibrul păcii.
Sufletul ia cunoştinţă că este sub puternica mînă a lui Dumnezeu şi stă în aşteptare tăcută şi priveşte chiar şi printre lacrimi lucrarea Iubitului.
Dar uneori Dumnezeu lucrează sufletul pînă într-atît, că este măcinat de sfîşieri mai dureroase decît moartea. Nu mai simte ajutor, nici sprijin spiritual de la nimeni. Pentru el lumea întreagă a devenit un deşert.

Atunci se întîmplă o nouă minune, o credinţă fără margini, o încredere disperată în acel Dumnezeu care, ca să-l pregătească pentru Cer, permite suferinţele şi nopţile sale: începe între Dumnezeu şi suflet o legătură nouă pe care numai Dumnezeu şi sufletul în cauză o cunosc. Sufletul spune: « Doamne, Tu vezi cum sînt înconjurat de întunericul morţii,

cunoşti nesiguranţa totală a sufletului meu şi ştii că nimeni, se pare, nu poate să-i redea liniştea. Ai Tu grijă de mine. Am încredere în Tine. Şi aşteptînd să ajung la Viaţă, voi lucra pentru Tine, pentru scopurile Cerului ».

Şi la fel cu corola unei flori, se deschide iubirii lui Dumnezeu şi, tăiat din tulpină, sufletul întră în soare, tot mai expus luminii şi căldurii sale. Pînă în ceasul pe care l-a hotărît Dumnezeu cînd se va uni definitiv cu El, nu va mai fi nehotărît, nici singur, ci liniştit, în sfîrşit pentru totdeauna în nemărginita mare de pace, care este Dumnezeu.

Se întîmplă adesea că, intrînd în vorbitorul sau în lungile coridoare ale unei mănăstiri, întemeiată mai recent sau din vechime, să se vadă pe pereţi figura fondatorului, adesea un sfînt, cu regulamentul în mînă.

Cine trăieşte în lume intră, priveşte şi nu înţelege nimic sau nu mare lucru.
În cei mai mulţi oameni un sfînt trezeşte totdeauna simpatie, chiar şi printre necatolici ori şi printre atei. Dar lumii îi place să şi-l reprezinte în extazele contemplării sau amestecat cu poporul într-o acţiune caritabilă sau într-una din întîmplările care trec din gură în gură şi înconjoară aproape totdeauna figura unui sfînt. Episoade mici uneori, dar care au căpătat valoare de eternitate din cauza unui cuvînt sau a unui gest care n-ar fi putut fi fapta altuia decît a acestui sfînt, pentru că era îndrumat de Dumnezeu, gest în care se manifestă vizibil inconfundabila întîlnire între divin şi uman, care aduce o notă nouă, chiar revoluţionară în viaţa plicticoasă şi monotonă a lumii.

Dar sfîntul întemeietor nu se reduce numai la această imagine.
Întemeietorul este un om care a făcut atît cît a vrut Dumnezeu, un om care s-a străduit - printr-o dăruire de sine lui Dumnezeu tot mai deplină - să fie perfect precum Tatăl.
Sfîntul este în realitate un mic tată, iar sfînta o mică mamă, pentru că Dumnezeu este Iubire, căci a fi plin de Dumnezeu înseamnă să participi la divina fecunditate a Iubirii.
Îl înţelegem bine pe un fondator dacă privim la ceea ce a făcut.
Grupul mai mare sau mai mic care l-a urmat, pe care l-a reunit într-o familie, după legile veşnice ale Evangheliei, cărora Duhul Sfînt le-a dat vigoarea şi actualitatea în inima sa, este cea mai importantă operă a sfîntului: ea echivalează cu ceea ce un fiu este pentru mama lui, fiul său.

Cînd întemeietorul crede terminată opera lui Dumnezeu, abandonat în mîinile Lui, precum un instrument în mîinile unui artist, trasează liniile esenţiale ale operei sale şi redactează o regulă. Trebuie şi vrea să o facă cu forţa cu care o mamă spune: « Acesta este copilul meu şi nu altul ».

În copil mama este răsplătită pentru toată suferința și este cea mai vie amintire a bucuriilor sale și a iubirii care a unit-o cu tatăl. Are o anumită fizionomie, cu caracterul ei, sîngele ei.

Sfîntul îl iubește pe Dumnezeu cu o iubire atît de îndepărtată de iubirea umană, ca cerul de pămînt, și această iubire îi atrage mai mici sau mai mari dureri și inefabile bucurii în Dumnezeul fericirilor.

Dar bucurii și dureri nu sînt scopuri în sine; sînt mijloace pentru ca Biserica să aibă o nouă operă a lui Dumnezeu, în care Domnul îi trasează o fizionomie proprie, în care îi infuzează un sînge divin, care este spiritul care o animă și care îi va permite să aducă servicii unei părți a omenirii în acea epocă a istoriei.

Regulamentul atestă, explică, fixează, menține toate acestea și de aceea este capodopera sfîntului.

Cînd cineva plînge, trebuie să plîngem cu el. Iar dacă rîde, să ne bucurăm cu el. Astfel crucea o purtăm pe mai mulţi umeri, împărţind-o între noi, iar bucuria este înmulţită în mai multe inimi.

Să te faci una cu aproapele e o cale, calea principală prin care te poţi face una cu Dumnezeu. Cale principală, întrucît în această caritate fuzionează primele două şi cele mai importante porunci. Să te faci una cu aproapele din iubire pentru Isus, cu iubirea lui Isus, pînă într-atît încît aproapele, rănit cu duioşie de iubirea lui Dumnezeu din noi, vrea să se identifice cu noi într-un schimb reciproc de ajutorare, de idealuri, de proiecte, de sentimente. Pînă cînd între noi doi se stabilesc acele elemente esenţiale care-l vor îndreptăţi pe Domnul să spună despre noi: « Unde doi sau trei sînt uniţi în numele meu, voi fi şi eu în mijlocul lor »[24]. Pentru că prin aceasta ni se garantează, în măsura în care depinde de noi, prezenţa lui Isus şi înaintarea în viaţă, mereu ca o mică biserică în mers, biserică fie acasă, fie la şcoală, fie la fabrică, fie în parlament.

Şi înaintăm în viaţă ca discipolii din Emaus, cu al Treilea între noi, care dă valoare divină la tot ceea ce facem.
Atunci nu mai sîntem noi acei care acţionăm în viaţă, nenorociţi şi marginalizaţi, singuri şi în suferinţă. Cu noi păşeşte cel Atotputernic. Şi cel ce rămîne unit în El aduce roade mari. De la o singură celulă, mai multe, de la un ţesut la mai multe. A te face una cu aproapele în acea totală uitare de sine - fără să-ţi dai seama şi fără să te preocupi cu aceasta - pe care o are doar acela ce îşi aduce aminte de celălalt, de aproapele.
Aceasta este diplomaţia iubirii, care are de la diplomaţia obişnuită multe expresii şi manifestări, de aceea nu spune tot ce ar putea spune, pentru că fratelui nu i-ar plăcea, iar pentru Dumnezeu n-ar fi binevenit; ea ştie să aştepte, să vorbească, ştie să ajungă la ţel. Este divina diplomaţie a Cuvîntului, care s-a făcut trup ca să ne divinizeze.
Ea are o trăsătură esenţială şi caracteristică ce o diferenţiază de ceea ce lumea numeşte diplomatic, care adesea e sinonim cu reticent sau de-a dreptul cu falsul.
Diplomaţia divină are un ce mare şi propriu, poate numai al său: ţintirea binelui altuia şi e lipsită deci de orice urmă de egoism.

Această regulă de viaţă ar trebui să constituie substanţa oricărei diplomaţii, iar cu Dumnezeu acest lucru se poate realiza, pentru că El este nu numai stăpînul fiecăruia în parte, ci este regele naţiunilor şi al oricărei societăţi.

Dacă fiecare diplomat în exercitarea funcţiilor sale ar fi călăuzit în activitatea sa de dragostea faţă de celălalt Stat, ca faţă de propria patrie, ar fi iluminat de ajutorul lui Dumnezeu pînă acolo încît să coopereze la instaurarea unor astfel de raporturi între State cum ar trebui să fie între oameni. Iubirea este o lumină şi un ghid şi cine este sol are toate harurile să fie un bun sol.

Dumnezeu ne ajută, iar noi ne dispunem ca Domnul să vadă din Cer acest spectacol nou: testamentul său înfăptuit între popoare.

Acest lucru nouă ne poate părea un vis, dar pentru Dumnezeu este norma, singura care garantează pacea în lume, întărirea fiecăruia în unitatea acelei umanităţi care de acum încolo îl cunoaşte pe Isus.

Nu este inimă de bărbat, cred, şi cu atît mai mult de femeie care cel puţin o dată, mai ales în tinereţe, să nu fi simţit atracţia mănăstirii. Nu atracţia pentru o formă de viaţă monastică, ci chemarea pentru ceva care să fie concentrat acolo, între patru pereţi şi care se face auzit şi răsună pînă departe.
Există în comunităţi, de care lumea este plină, din darul lui Dumnezeu, lumina prezenţei lui Dumnezeu ca şi constelaţiile în nopţile întunecoase. Prezenţă vie, pentru că a înflorit pe fundalul unor persoane care au vrut să jertfească pentru Dumnezeu, în umbră, umila lor înfăţişare.
Aceste locuinţe de fraţi uniţi în Dumnezeu, sînt cufundate în linişte, dar, prin puterea tainică a lucrurilor cereşti, vorbesc inimilor oamenilor cu cuvinte necunoscute lumii despre bucuria unirii cu Dumnezeu, spre care oamenii tind.

Totuşi, şi casa mea poate avea parfumul mănăstirii; chiar şi pereţii locuinţei mele pot să

devină o împărăţie a păcii, fortăreţe ale lui Dumnezeu în mijlocul lumii.

Nu vacarmul exterior, radioul deschis la maximum al vecinului, zgomotul automobilelor, urletul vînzătorilor de ziare pot priva casa mea de acest farmec; e mai degrabă zgomotul din mine care face din locuinţa mea un loc deschis tuturor vînturilor, de care nici un perete nu te protejează, pentru că acolo nu veghează iubirea.

Domnul este în mine. El ar vrea să facă faptele mele, să pătrundă cu lumina lui gîndirea mea, să aprindă voinţa mea, să întipărească în mine legea care să reglementeze şi odihna şi activitatea mea.

Dar eul meu uneori nu-l lasă să trăiască în mine. Dacă el ar înceta să mai deranjeze, Dumnezeu însuşi ar lua în stăpînire toată fiinţa mea şi ar şti să dea şi acestor pereţi maiestatea unei abaţii, acestei camere sacralitatea unei biserici, şederii mele la masă dulceaţa unui rit, îmbrăcăminţii mele parfumul unui veşmînt binecuvîntat, soneriei de la poartă ori a telefonului nota plină de bucurie a unei întîlniri cu fraţii, care rupe şi totuşi continuă convorbirea mea cu Dumnezeu.

Atunci în tăcerea mea ar vorbi un Altul, în stingerea fiinţei mele s-ar aprinde o lumină.

Şi aceasta va străluci pînă departe, străbătînd şi aproape consacrînd aceşti pereţi care protejează un membru al lui Cristos, un templu al Duhului Sfînt. Şi alţi oameni vor veni în casa mea ca să-l caute împreună cu mine pe Dumnezeu şi, în căutarea noastră comună, plină de dragoste, va creşte flacăra şi se va înălţa tonul melodiei divine. Iar inima mea, deşi stînd în mijlocul lumii, nu va mai căuta pe altcineva.
Cristos va fi mănăstirea mea, Cristos al inimii mele, Cristos în mijlocul inimilor.

Dacă ai fi student şi întîmplător ai ajunge să cunoşti întrebările examenului de la sfîrşitul anului şcolar, te-ai retrage fericit şi ai studia în profunzime răspunsurile.
Viaţa este o încercare şi la sfîrşit şi ea are de trecut un examen, dar infinita iubire a lui Dumnezeu i-a spus deja omului care vor fi întrebările: « Am fost flămînd şi mi-aţi dat de mîncat; mi-a fost sete şi mi-aţi dat de băut »[25]. Faptele de milostenie vor fi materia examenului, acele fapte în care Dumnezeu vede dacă l-am iubit într-adevăr, dacă l-am servit în fratele nostru.
Poate şi de aceea Papa, Vicarul lui Cristos, simplifică adesea viaţa creştină subliniind faptele de milostivire.
Iar noi vom face voinţa lui Isus în Cer şi a vicarului său pe pămînt, transformîndu-ne viaţa într-o continuă operă de milostivire. În fond nu este greu şi nu schimbă mult ceea ce deja facem. E vorba de a pune orice legătură cu aproapele într-un plan supranatural. Oricare ar fi chemarea noastră: tată ori mamă, ţărani sau funcţionari, deputaţi sau

şefi de Stat, studenţi sau muncitori, avem de-a lungul zilei ocazia directă sau indirectă să dăm de mîncare celor flămînzi, să-i învăţăm pe cei neştiutori, să-i suportăm pe cei care ne supără, să-i sfătuim pe nehotărîţi, să ne rugăm pentru cei vii şi pentru cei morţi.

Să dăm o intenţie nouă fiecărui gest care-l priveşte pe aproapele, oricare ar fi el, şi astfel fiecare zi din viaţa noastră va servi ca să ne pregătească pentru ziua eternă, adunînd bunuri pe care molia nu le roade.

Se întîmplă adesea ca sufletele să fie atrase de ideea sfinţeniei. Şi poate este harul lui Dumnezeu care le lucrează, deşteptînd asemenea dorinţe.
Considerarea valorii unui sfînt, influenţa personalităţii sale asupra secolului în care trăieşte, revoluţia amplă şi continuă pe care o aduce în lume, sînt adesea primul combustibil pentru flacăra acestei dorinţe fierbinţi.
Dar uneori sufletul în care această aspiraţie produce o dulce tulburare se găseşte în faţa sfinţilor ca în faţa unei trecători dincolo de care nu poate ajunge sau în faţa unui perete imposibil de străpuns.
«Cum să facem să devenim sfinţi?» - ne întrebăm.
«Ce măsură, ce sistem, ce practică de viaţă?».
«Dacă aş şti că penitenţa ajunge m-aş biciui de dimineaţă pînă seara. Dacă aş şti că trebuie rugăciunea, m-aş ruga zi şi noapte. Dacă ar fi suficientă predicarea, aş vrea să străbat oraşe şi ţări, fără a-mi îngădui răgaz, ca să le vestesc tuturor cuvîntul lui Dumnezeu... dar nu ştiu, nu cunosc drumul».

Fiecare sfînt are fizionomia sa proprie şi sfinţii se deosebesc unul de altul cum se deosebesc între ele diferitele flori dintr-o grădină...

Dar poate există un drum bun pentru toţi. Poate nu trebuie să cauţi propriul drum, să-ţi trasezi un plan, să visezi programe, ci să te adînceşti în clipa care trece ca să îndeplineşti în acel moment voinţa aceluia care s-a intitulat « Drumul » prin excelenţă. Clipa trecută nu mai este; cea care va veni poate nu va mai fi în puterea noastră. Ceea ce e sigur este că-l putem iubi pe Dumnezeu în momentul prezent care ne este dat.

Sfinţenia se construieşte în timp.

Nimeni nu o cunoaşte pe a sa, nici, adesea, pe cea a altuia, cît timp este în viaţă. Numai cînd sufletul şi-a terminat cursa, şi-a trecut probele, îşi descoperă în faţa lumii planul pe care Dumnezeu l-a avut cu el.

Nouă nu ne rămîne decît să ne construim sfinţenia clipă de clipă, corespunzînd din toată inima, cu tot sufletul şi cu toate puterile, iubirii pe care Dumnezeu ca Tată Ceresc ne-o poartă, iubire personală deplină ca iubirea unui Dumnezeu.

Am observat că tactica Ta este unică, dar nu monotonă, poate pentru că felul tău de a acţiona eşti Tu, Doamne. Iar Tu eşti Iubire mereu nouă. Iar tactica ta este aceasta: cînd sufletele se mulţumesc cu umbre - şi nu zic umbre de moarte - cînd viaţa e pentru Tine, dar nu e pătrunsă de Tine pe de-a-ntregul, adesea Tu trimiţi o durere. Atunci sufletul se întoarce la Tine şi îţi spune da. Dar uneori acel da este înmiresmat de un sens de recunoştinţă profundă şi cufundat într-o rugăciune specială: « Da, Doamne, întîlnind crucea, pe tine te întîlnesc. Îţi mulţumesc că m-ai rechemat la Tine şi nu numai la ceea ce se referă la tine, pentru că mai mult decît orice mă atrage singurătatea cu Tine, aceea pe care voi fi obligată să o înfrunt în ziua întîlnirii, dacă nu voi fi ales-o de pe acum din dragoste. Iar Tu, care poţi orice, dobîndeşte-mi în numele tău ca să urmez acest continuu dialog cu Tine în mine, unde evenimente, oameni şi lucruri nu sînt altceva decît combustibil pentru iubirea noastră curată ».

Numai aceasta este viaţa adevărată, pentru că e scînteie din Tine, fără înşelăciune, fără deziluzii, fără oprire şi fără apus.

Desigur că responsabilitatea noastră e mare, pentru că noi, creştinii, trebuie să fim martori ai lui Cristos şi din felul cum ne comportăm alţii pot intui care este mesajul adus de Isus pe pământ.

Dar se întîmplă că uneori mărturia pe care persoanele noastre o dau despre Cristos să fie mică sau egală cu zero ori deformată într-un fel sau altul.

Caractere variate şi minţi nesupuse la acţiunea harului dau despre Isus o idee după chipul şi imaginea lor, din care lumea, care vede şi observă, deduce cît poate deduce din datele pe care le are: că religia, de exemplu, este capul plecat şi nu voinţa, în esenţa cea mai profundă, pentru că acel creştin care îşi spune discipol al lui Cristos, fiind încă el care trăieşte în sine însuşi şi nu Cristos în el, aruncă o umbră care învăluie în persoana sa religia profesată de el. În consecinţă, continuă şi se perpetuează în mod tragic separarea celor îndepărtaţi de către cei care, retrăind Iubirea care este Dumnezeu, ar trebui să atragă lumea şi să o ducă la Dumnezeu.

Deci, chiar dacă religia, fiind alterată, nu place, rămîne,chiar şi în persoanele cele mai agnostice, fascinaţia sau cel puţin respectul, deşi neexprimat, pentru misionarul care se aventurează spre ţărmuri îndepărtate lăsînd totul pentru Dumnezeu, sau pentru martirul care îşi consumă viaţa în sînge.
Şi aceasta, toate acestea, deoarece creştinismul sau este genuin şi radical sau lasă mult de dorit.

Toate acestea sînt valabile pentru atîtea situaţii care se văd dintr-o aruncătură de ochi; dar trecînd pe un plan superior şi mai subtil, nu sînt rare situaţiile cînd, apropiindu-ne de cei care s-au dăruit cu tot elanul lui Dumnezeu, ne confruntăm adesea cu erori, chiar practice, care displac şi umbresc frumuseţea religiei noastre.
Uneori drumul pe această planetă este atît de dur şi această « vale » este atît de plină de lacrimi, încît omul,găsindu-şi mîngîiere numai în cruce, se agaţă de ea, îşi face din ea un adevărat steag, o prezintă chiar şi altora, îi îndrumă ca să o iubească, dar ... se opreşte aici. Se opreşte aici pentru că, iubind din toată inima, şi încă şi în fapte, *nu crede destul în iubirea lui Dumnezeu faţă de el şi faţă de toţi.*

Misterul pascal mărturiseşte că Isus este viaţă care învinge moartea, că este lumină care împrăştie întunericul, că e plinătate care umple golul.
Acesta e în ultimă instanţă creştinismul, în care crucea e esenţială, ca *mijloc*, iar lacrima anunţă consolarea şi sărăcia, posesia Împărăţiei; în care curăţia deschide cortina Cerului, iar persecuţia şi blîndeţea anunţă cucerirea Eternităţii şi garantează înaintarea Bisericii în lume.
În cele cincisprezece mistere care împodobesc rozariul întreg, Biserica pune cinci de bucurie, cinci de durere şi cinci de mărire şi aceasta face să se înţeleagă că creştinul trebuie totdeauna să spere, trebuie să cînte aşa cum făceau primii creştini, chiar şi în pragul martiriului, pentru că este patrimoniul *nostru* spiritual, plinătatea bucuriei pe care Isus a promis-o şi a invocat-o pentru cei ce îl urmează.
Să ne ajutăm să fim - în puţinul nostru - martori întregi ai acelui Isus care a atras inima noastră, în acea Biserică pe care noi înşine putem contribui s-o îmbogăţim, pentru ca pelerinul din lume, văzînd-o, să poată spune cu mai multă uşurinţă şi cu nesfîrşită satisfacţie: « Da, este cea adevărată! ».

« Facă-se voia lui Dumnezeu » este o expresie pe care, în cele mai multe situaţii, o spun creştinii în momente de durere, cînd nu este altceva de făcut: şi, în faţa inevitabilei înfrîngeri a tot ce gîndim, dorim sau voim, cu credinţa trează, acceptăm ceea ce a stabilit Dumnezeu. Dar nu numai în acest fel se face voia lui Dumnezeu. În creştinism nu există numai « resemnare creştină ».

Viaţa creştinului este un fapt care are rădăcini în Cer, nu numai pe pămînt.

El, prin credinţa sa, poate şi trebuie să fie mereu în legătură cu un Altul care îi cunoaşte viaţa şi destinul. Şi acest Altul nu este de pe acest pămînt, ci dintr-o altă lume. El nu este un judecător nemilos sau un suveran absolut care doreşte numai slujire. Este un Tată. Unul care este deci aşa pentru că este în legătură cu alţii şi, în cazul nostru, cu fii, cu fii adoptaţi prin Unicul său Fiu, care *ab aeterno* rămîne cu El.

Viaţa creştinului nu este prin urmare şi nu poate fi stabilită numai de voinţa şi previziunile sale.

Din nefericire mulţi creştini se trezesc deja indispuşi în melancolia plictiselii zilei care începe. Se lamentează de o mulţime de lucruri trecute, viitoare şi prezente pentru că îşi programează singuri viaţa. Acest plan, rod al inteligenţei umane şi al previziunilor înguste, nu poate da satisfacţie deplină omului însetat de infinit. În felul acesta ei se substituie lui Dumnezeu, cel puţin în ceea ce-i priveşte, şi, întocmai ca fiul risipitor, după ce şi-au luat partea, o cheltuiesc în felul lor, fără sfaturile tatălui, fără legăturile de familie.

Noi, creştinii, sîntem atît de des orbi, care am abdicat de la demnitatea noastră supranaturală, pentru că repetăm cel puţin în fiecare zi în rugăciunea Tatăl Nostru: « Facă-se voia ta, precum în Cer aşa şi pe pămînt », dar nu avem înţelegerea a ceea ce spunem şi nu acţionăm în conformitate cu rugăciunea pe care o facem.

Dumnezeu cunoaşte drumul pe care ar trebui să-l parcurgem în fiecare clipă a vieţii noastre. Pentru fiecare din noi El a fixat o orbită cerească pe care astrul libertăţii noastre ar trebui s-o urmeze dacă se abandonează Celui care a creat acest astru. Orbita noastră, viaţa noastră, care nu contrastează cu orbita altuia, cu drumul a miliarde de alte fiinţe,

împreună cu noi fii ai Tatălui, ci se armonizează cu ele pe un firmament care întrece în splendoare pe acela al stelelor, pentru că este spirituală. Dumnezeu trebuie să fie motorul vieţii noastre şi să o poarte într-o aventură divină, necunoscută nouă, în care, spectatori şi actori, în acelaşi timp, ai unor proiecte minunate de iubire, să ne aducem clipă de clipă contribuţia voinţei noastre libere.

Putem să o aducem! Nu: trebuie să o aducem! Sau mai rău: să ne resemnăm să ne-o aducem!

El e Tată şi deci iubire. Este Creatorul, Mîntuitorul şi Sfinţitorul nostru. Cine ştie mai bine decît El care este binele nostru?

« Doamne, facă-se, da, facă-se acum şi totdeauna voia ta divină! Să se facă în mine, în fiii mei, în alţii, în copiii lor, în omenirea întreagă.

« Ai răbdare şi iartă-ne pe noi cei orbi, care nu înţelegem şi constrîngem cerul să stea închis şi să nu-şi răspîndească pe pămînt darurile sale, pentru că, avînd ochii închişi, spunem, prin viaţa noastră, că e noapte şi Cerul nu există.

« Trage-ne în raza luminii tale, în lumina noastră, aceea pe care a stabilit-o iubirea ta, cînd, din iubire, ne-ai creat.

« Şi constrînge-ne să ne plecăm genunchii în fiecare minut, adorînd voinţa ta: singura bună, plăcută, sfîntă, nouă, bogată, fascinantă, fecundă: ca atunci cînd soseşte ceasul suferinţei, să putem vedea şi dincolo de aceasta iubirea ta infinită şi - plini de Tine - să privim din înălţimi cu ochii Tăi broderia divină pe care ai urzit-o pentru noi şi fraţii noştri, broderie care reflectă planul tău de iubire. Fie ca ochilor noştri să li se ierte priveliştea nodurilor pe care milostivirea ta iubitoare, condimentată de dreptate, le-a făcut acolo unde orbirea noastră a rupt voinţa ta.
« Facă-se voia ta în lume şi atunci pacea va coborî singură, pentru că îngerii au spus: "Pace pe pămînt oamenilor de bună voire"[27].
« Şi dacă Tu ai spus că unul singur este bun, Tatăl, o singură voinţă este bună: aceea a Tatălui tău ».

Creştinul este chemat să-şi trăiască viaţa, să înoate în lumină, să se adîncească în cruci, dar nu să lîncezească. Viaţa noastră însă adesea este veştejită, inteligenţa opacă, voinţa indecisă, pentru că, educaţi în acel fel, ne-am obişnuit să ducem o viaţă individualistă care este în contradicţie cu viaţa creştină.

Cristos este iubire, iar creştinul nu poate să nu fie şi el iubire. Iar iubirea generează comuniune: comuniunea ca bază a vieţii creştine şi în acelaşi timp culmea ei.

În această comuniune omul nu mai merge de unul singur la Dumnezeu, ci merge împreună cu alţii. Şi acesta este un fapt de o frumuseţe incomparabilă care face să se repete în sufletul nostru versetul Sfintei Scripturi: « Cît este de frumos şi de plăcut ca fraţii să fie împreună! »[28].

Comuniunea fraternă nu este însă o stare imuabilă de fericire, ci este o permanentă cucerire, cu rezultatul continuu nu numai al menţinerii comuniunii, ci al revărsării acesteia peste atîţia, deoarece comuniunea de care se vorbeşte aici este iubire, este caritate, iar

caritatea are darul prin natura sa de a se răspîndi.

De cîte ori, între fraţi care au hotărît că vor merge în unitate la Dumnezeu, unitatea începeşte, praful se amestecă între suflete, farmecul decade, pentru că lumina, care apăruse între toţi, se stinge încet!

Praful acesta este un gînd sau un ataşament al inimii faţă de sine însăşi sau faţă de alţii, o iubire de sine pentru sine şi nu pentru Dumnezeu ori a fratelui sau a fraţilor pentru sine şi nu pentru Dumnezeu; alteori este o retragere a sufletului care era dăruit altora, o concentrare asupra propriului eu, asupra propriei voinţe, şi nu asupra lui Dumnezeu, asupra fratelui pentru Dumnezeu, asupra voinţei lui Dumnezeu.

Este foarte frecventă o judecată inexactă asupra celui care trăieşte împreună cu noi.

Am spus că vrem să-l vedem numai pe Isus în fratele nostru, să vorbim cu Isus în fratele nostru, să-l iubim pe Isus în fratele nostru, dar deodată ne amintim că acel frate are un defect sau altul, a făcut cutare sau cutare imperfecţiune.

Ochiul nostru se complică şi fiinţa noastră nu mai este iluminată. Ca urmare a acestei greşeli se rupe unitatea.

Poate acel frate, ca noi toţi de altfel, a comis greşeli, dar Dumnezeu cum îl vede? Dar care este în realitate condiţia lui, adevărul stării lui? Dacă s-a împăcat cu Dumnezeu, Dumnezeu nu-şi mai aduce aminte de nimic, a şters totul cu sîngele său. Şi atunci noi pentru ce să ne mai amintim?
Cine este în greşeală în acel moment?
Eu care judec, sau fratele?
Eu.
Şi atunci trebuie să mă pun în situaţia de a vedea lucrurile cu ochiul lui Dumnezeu, în adevăr, şi să tratez aşa pe fratele pe care, dacă din nenorocire nu este încă în ordine cu Domnul, căldura iubirii mele, care este Cristos în mine, îl va aduce la pocăinţă, asemenea soarelui care resoarbe şi cicatrizează atîtea răni.
Caritatea se întreţine cu adevărul, iar adevărul este milă curată, în care ar trebui să ne îmbrăcăm din cap pînă în picioare pentru a ne putea numi creştini.
Fratele meu se va întoarce?
Trebuie ca eu să-l văd nou, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, şi să reluăm viaţa împreună în unitatea lui Cristos, ca prima dată, fiindcă nu mai există nimic. Această încredere îl va salva de la alte căderi şi chiar şi eu,

dacă i-am măsurat cu această măsură, voi avea speranţa ca Dumnezeu să mă judece într-o zi la fel.

Deoarece uneori iubirea nu e iubire în lume, devine valabilă zicala: iubirea e oarbă. Dar dacă un suflet începe să iubească după cum ne învaţă Dumnezeu - Dumnezeu care este Iubire - va vedea curînd că iubirea este lumină.

Isus a şi spus: « Cine mă iubeşte va fi iubit de Tatăl meu şi eu îl voi iubi şi mă voi arăta lui » [29].

Un vîrtej de voci de cele mai diferite provenienţe ne inundă adesea sufletul, mai ales cînd acesta încă nu ştie ce înseamnă să-l iubească pe Dumnezeu. Sînt voci fără glas, dar puternice: vocea inimii, vocea inteligenţei, vocea remuşcării, vocea regretului, vocea patimilor... pe care noi le urmăm fie pe una, fie pe alta, umplîndu-ne ziua prin fapte care concretizează sau, într-un fel, sînt determinate de aceste voci.

Uneori, deşi trăind în harul lui Dumnezeu, viaţa are numai scurte fîşii de soare, iar restul este o cufundare într-o plictiseală din care adesea se înalţă o voce mai puternică decît toate celelalte ca să condamne: ca şi cum

aceea n-ar fi fost adevărata viaţă, viaţa deplină. Dacă însă sufletul se îndreaptă spre Dumnezeu şi începe să-l iubească, iar dragostea sa este adevărată, concretă şi de fiecare clipă, între atîtea voci care însoţesc viaţa se face simţită, din cînd în cînd, una. Mai mult decît voce, ea este o lumină care în mod suav face o breşă în concertul complicat al sufletului. E un gînd abia perceptibil care se oferă sufletului, poate mai delicat, mai subtil decît altele.

Este, uneori, vocea lui Dumnezeu.

Atunci, sufletul care s-a hotărît pentru Domnul şi vrea să-i dea totul, şi nu cu măsură, scoate din mlaştină acel izvor limpede şi senin; e un safir între atîtea pietre, e ca aurul între firele de praf.

El îl ia, îl curăţă, îl pune în lumină, îl traduce în viaţă.

Şi dacă din întîmplare acel suflet s-a hotărît să se îndrepte spre Dumnezeu împreună cu alte suflete, aşa încît Tatăl să se bucure de iubirea frăţească dintre copiii săi - acel suflet, sfătuit de cei ce-l reprezintă pe Dumnezeu pe pămînt - îşi împărtăşeşte cu discreţie comoara şi altora, aşa ca binele să fie comun, divinul să circule şi, ca într-o întrecere, fiecare în

felul său să-l iubească cît mai bine pe Domnul.
Făcînd aşa, sufletul a iubit de două ori: a iubit făcînd voinţa lui Dumnezeu, a iubit în împărtăşirea cu fraţii. Şi Dumnezeu, credincios cuvintelor sale veşnice, va continua să se arate tot mai mult. Toate acestea sînt nespus de mult de dorit, aşa încît întreaga zi inima să ne fie adîncită în gîndurile Cerului, iar viaţa noastră, hrănită de Sfintele Taine, să se îndumnezeiască.
Dumnezeu se dăruieşte dacă îl ai; şi îl ai dacă îl iubeşti.
Atunci se vor putea aprinde în lumea ceţoasă şi plată mulţi sori ce multora le vor arăta drumul. Sori care vor încălzi, în totala umilinţă a vieţii lor complet jertfite lui Dumnezeu, iar ei nu vor mai vorbi, căci vorbeşte El, nu vor mai trăi, căci trăieşte El.

CÎND UNITATEA CU FRAŢII E DESĂVÎRŞITĂ

Cînd unitatea cu fraţii este desăvîrşită, reînnoită şi mai împlinită în greutăţi - aşa cum noaptea se transformă în zi, lacrimile în lumină - atunci atît de des te întîlnesc, Doamne.
Dacă reintru în templul sufletului meu, te întîlnesc sau, mai bine zis, de îndată ce împrejurările îmi permit să rămîn singură, mă inviţi, mă atragi cu blîndeţe şi tărie spre prezenţa ta divină.
Atunci Tu domneşti în mine şi în afara mea, iar casa pe care mi-ai dat-o în folosinţă pe timpul vieţii simt că devine locuinţa Dumnezeului meu.
Şi prezenţa ta este iubire, dar o iubire pe care lumea nu o cunoaşte...
Sufletul este inundat de un nectar ceresc iar inima pare că a devenit potir. Sufletul e în întregime cîntec tăcut pe care numai Tu îl auzi: o melodie care ajunge pînă la Tine, căci vine de la Tine, plăsmuită de Tine.

Sînt clipe cînd pacea e substanţială, mîntuirea o certitudine absolută. Sîntem pe pămînt, deşi parcă am fi în Cer.
Şi... lucru ciudat - ciudat pentru judecata omenească - ziua întreagă am mers spre fraţii noştri, iar seara l-am găsit pe Domnul, care a şters orice urmă, orice amintire a făpturii.
Atunci se pare că nu mai e nevoie de credinţă, de credinţă în existenţa sa.
Este El care, umplîndu-ne casa cu nesfîrşită duioşie, devenind unul dintre noi şi singura moştenire, ne comunică existenţa sa.

O DATĂ CE L-AM CUNOSCUT PE DUMNEZEU

O dată ce l-am cunoscut pe Dumnezeu, cînd nu i-am meritat lumina, pentru că nu am rămas treji în iubire şi ne-am îndepărtat de cruce fără să valorificăm harul, sufletul bîjbîie prin întuneric şi nelinişte şi îl caută. Caută Iubirea, o cheamă, o invocă, o strigă uneori şi geme. Dar nu o găseşte. Nu o găseşte pentru că nu iubeşte.

Dumnezeu nu se înduplecă. El are o lege de neclintit. *Vor trece cerurile şi pămîntul*[30]. Sînt cuvintele sale de la care nu există excepţii. Sufletul nu are dreptul la iubire înainte de a iubi: primeşti iubire atunci cînd ai iubire.

Dumnezeu l-a făcut după chipul şi asemănarea sa şi respectă în el demnitatea cu care el l-a investit. Sufletul este cel ce trebuie să aibă iniţiativa şi să iubească primul, corespunzînd harului. Atunci Dumnezeu vine, se arată aceluia care îl iubeşte, dă celui ce are şi el va avea mereu din belşug.

Sufletul care iubeşte se împărtăşeşte din Dumnezeu şi se simte stăpîn. Nu se teme de nimic. Fiecare lucru pentru el devine valoros. Treci de la moarte la viaţă cînd iubeşti.

Calul de luptă
Scurmă pămîntul şi,
mîndru de puterea lui,
se aruncă asupra celor înarmaţi.
Îşi bate joc de frică, nu se teme
şi nu se dă înapoi dinaintea sabiei.
Zîngăneşte tolba cu săgeţi pe el,
suliţa şi lancea strălucesc,
fierbe de aprindere, mănîncă pămîntul,
n-are astîmpăr cînd răsună trîmbiţa.
La sunetul trîmbiţei parcă zice: « Înainte!... »
De departe miroase bătălia,
glasul ca de tunet al căpeteniilor şi
strigătele de luptă[31].

Dacă deschizi Scriptura şi citeşti în Vechiul Testament cum a descris Dumnezeu unele animale, îţi dai seama că nici un poet sau pictor nu le-a cîntat sau nu le-a pictat atît de viu şi minunat.
Trebuie ochiul Celui care le-a creat ca să inspire descrieri atît de măreţe. Poate că privirea noastră nu e învăţată să vadă frumosul, sau vede numai frumosul dintr-un anumit

sector al vieţii omeneşti, şi nu e de mirare, pentru că *nu ne-am educat sufletul.*
Ţărăncuţa, deşi mereu în contact cu natura atît de bogată în urma lui Dumnezeu, cînd ajunge la oraş se îmbracă în cele mai ciudate culori, într-o stridenţă care răneşte privirea. Pentru ea aşa este frumos şi cele mai valoroase opere de artă nu au în ochii ei mare preţ, sau poate nu preţuiesc nimic, *fiindcă nu le înţelege.*

Dar în ochii lui Dumnezeu va fi mai frumos copilul ce te priveşte cu ochi nevinovaţi, atît de asemeni naturii limpezi şi atît de vii, sau tînăra care străluceşte ca prospeţimea unei flori abia deschise, sau bătrînul ofilit şi cărunt, de-acum îndoit de spate, incapabil de ceva, aflat doar în aşteptarea morţii?

Ce frumos şi plin de speranţă este bobul de grîu, atît de plin de promisiuni, cînd e mai subţire decît un fir de iarbă, cînd se înfrăţeşte cu alte boabe cu care se înlănţuie şi formează spicul, cînd aşteaptă să se maturizeze şi să se desprindă, singur şi independent în mîna ţăranului sau în adîncul pămîntului!
E frumos însă şi cînd, de-acum matur, e ales dintre alte boabe, fiind mai bun, şi îngropat

spre a da viaţă altor spice, el care are viaţă. E frumos, e ales pentru generaţiile viitoare de grîne.
Dar cînd e îngropat, în timp ce se zbîrceşte şi îşi reduce existenţa la un lucru mărunt, mai concentrat, şi moare încet, putrezind, ca să dea viaţă unei plante, diferită de el, dar care îşi trage viaţa din el, poate e şi mai frumos.
Diferite frumuseţi.
Şi totuşi una mai frumoasă decît alta.
Iar cea mai frumoasă este ultima.
Oare Dumnezeu astfel vede lucrurile?
Cutele care brăzdează fruntea bătrînicii, acel mers nesigur şi tremurător, acele scurte cuvinte pline de experienţă, şi de înţelepciune, acea privire dulce a copilului şi a femeii la un loc, dar iluminată de o bunătate şi mai mare, *sînt o frumuseţe pe care noi nu o cunoaştem.*
Este bobul de grîu care, stingîndu-se, este pe punctul de a se aprinde la o nouă viaţă, diferită de prima, în ceruri noi.
Eu cred că Dumnezeu astfel vede lucrurile şi că apropierea de Cer este cu mult mai atrăgătoare decît diferitele etape ale drumului lung al vieţii, care, în fond, serveşte ca să deschidă acea poartă.

Maria nu e uşor de înţeles de către oameni, chiar dacă este atît de iubită. Într-adevăr e mai uşor să găseşti într-o inimă îndepărtată de Dumnezeu devoţiune faţă de Ea, decît devoţiune faţă de Isus.
Este iubită oriunde.
Iar motivul e acesta că Maria este *Mamă*.
Mamele, în general, nu sînt « înţelese », în special de către copiii mici, sînt iubite şi chiar un om de optzeci de ani, nu rareori, ci chiar foarte frecvent se stinge pronunţînd ca ultim cuvînt: « mamă ».
Mama este mai mult obiect al intuiţiei afective decît al analizei intelectuale, e mai mult poezie decît filosofie, pentru că e prea reală şi înrădăcinată în concret, aproape de inima umană.
La fel este şi cu Maria, Mamă între mame, pe care trăirea cea mai înaltă a afecţiunilor, bunătatea, milostivirea mamelor din întreaga lume n-ar reuşi să o egaleze.
Cu Isus ne simţim altfel: splendidele sale cuvinte divine sînt prea diferite de ale noastre

ca să se confunde cu ele; sînt chiar semn de contradicţie.
Mama este calmă ca natura, pură, senină, curată, plină de linişte, frumoasă; acea natură departe de lume, la munte, la oraş, la ţară, la mare, sub cerul albastru sau împodobit cu stele. Şi este puternică, viguroasă, echilibrată, perseverentă, statornică, plină de speranţă, pentru că în natură este viaţa care înfloreşte mereu, binefăcătoare, împodobită cu farmecul uşor al florilor, darnică în bogăţia generoasă a fructelor.
Maria este prea simplă şi prea aproape de noi pentru a fi « contemplată ».
Ea este « cîntată » de inimile pure şi îndrăgostite care exprimă de la sine ceea ce este mai bun în ele.
Ea aduce dulce divinul pe pămînt asemeni unui ceresc plan înclinat care de la înălţimea ameţitoare a Cerului coboară la nemărginita micime a creaturilor. Ea este Mama tuturor şi a fiecăruia, care singură ştie să gîngurească şi să surîdă copilului său într-un fel unic şi în aşa fel încît, deşi mic, fiecare ştie deja să se bucure de acea mîngîiere şi să răspundă cu iubirea sa *acelei* iubiri.
Maria nu este înţeleasă pentru că este prea aproape de noi. Ea, destinată din Veşnicie să

aducă oamenilor harurile, bijuteriile divine ale Fiului, stă lîngă noi şi aşteaptă, mereu sperînd, să ne dăm seama de grija ei şi să-i primim darurile.
Şi dacă cineva, din întîmplare, o înţelege, îl răpeşte în Împărăţia păcii ei, unde Isus este rege, iar Duhul Sfînt este sufletul acelui Cer. Acolo, curăţiţi de reziduurile noastre şi cu umbrele noastre prefăcute în lumini, o vom contempla şi ne vom bucura ca de un paradis, un paradis aparte.
Aici să meritäm să ne cheme pe «drumul ei» ca să nu rămînem cu un suflet mic, cu o iubire care este numai rugăciune, implorare, cerere, interese, ci, cunoscînd-o, să o putem cît de puţin glorifica.

Dacă vrei să cucereşti
pentru iubirea lui Isus un oraş,
dacă vrei să transformi o ţară
în Împărăţia lui Dumnezeu,
fă-ţi bine planul.
Caută-ţi prieteni animaţi de aceleaşi
sentimente,
uneşte-te cu ale lor în numele lui Cristos
şi cere-le să nu prefere nimic lui Dumnezeu.
Apoi faceţi-vă un pact:
făgăduiţi-vă iubire continuă şi constantă,
pentru ca Acela care a cucerit lumea
să fie mereu în mijlocul vostru
şi să vă fie conducător;
pentru ca, după ce propriul eu v-a fost
nimicit în iubire,
Mama Iubirii Frumoase
să vă susţină fiecare pas,
să vă şteargă fiecare lacrimă,
să vă surîdă la fiecare bucurie.

Apoi ia măsurile oraşului.
Caută-i conducătorul spiritual.
Şi mergi la el cu prietenii tăi.

Expune-i planul tău şi,
dacă el nu consimte,
nu face nici un pas, ai strica totul.
Dacă îţi dă sfaturi şi
îţi propune o linie de acţiune,
primeşte-le ca pe un ordin
şi fă-le cuvinte de ordine
pentru tine şi prietenii tăi.
Asigură-l de devotamentul tău,
pentru că Cristos ţi-a poruncit-o,
şi oferă-te să-l ajuţi
- cu aportul tău spiritual -
în importanta lui sarcină.
Interesează-te apoi de cei mai
nefericiţi, de nevoiaşi,
de părăsiţi, de orfani, de întemniţaţi.
Fără să-ţi domoleşti acţiunea
aleargă cu ai tăi să-l vizitezi
pe Cristos în ei, să-i întăreşti,
să le descoperi că iubirea lui Dumnezeu
este lîngă ei şi îi iubeşte.
Dacă unul e flămînd, dă-i să mănînce,
dacă e dezbrăcat, du-i haine.
Dacă nu ai nici îmbrăcăminte, nici alimente,
cere-le Tatălui Ceresc cu credinţă
pentru că îi sînt trebuincioase Fiului său,
pe care vrei să-l slujeşti în fiecare om.
Şi El te va asculta.

Încărcat cu aceste bunuri şi lucruri
mergi pe străzi, urcă în mansarde,
coboară în subsoluri,
caută-l pe Cristos în locurile publice
şi în case, în gări, în mahalale
şi mîngîie-l înainte de toate cu surîsul tău.
Apoi promite-i iubire veşnică
ca acolo unde tu nu poţi,
să ajungă rugăciunile tale şi durerile tale
unite cu Jertfa altarului.
Nu lăsa pe nimeni singur
şi nu fi zgîrcit cu promisiunile,
căci mergi în numele celui Atotputernic.
În timp ce-l umpli de bucurie
pe Domnul în fraţi,
Dumnezeu se va gîndi să te umple pe tine
şi pe tovarăşii tăi de daruri cereşti.
Aceste daruri împărtăşiţi-le între voi,
pentru ca lumina să nu se oprească din drum
şi dragostea să nu se stingă.
Dacă fapta ta e hotărîtă
şi cuvîntul tău îmbibat de înţelepciune,
mulţi te vor urma.
Împarte-i pe aceşti oameni în diferite grupuri,
pentru ca împreună cu ei să fiţi aluatul
cel bun care face să crească oraşul
pe care voi îl minaţi cu iubire.
Şi mergi înainte.

Dacă alţii, cunoscîndu-ţi viaţa
şi văzînd cu ochii lor darurile primite
îţi vor cere să vorbeşti, vorbeşte,
dar forţa cuvîntului tău să fie lucrurile
pe care le-ai învăţat de la viaţă.
Să străbată în cuvîntul tău
gîndirea Bisericii şi Sfînta Scriptură
din care vă veţi adăpa tu şi ai tăi,
izvor dintîi, sigur, inepuizabil, veşnic.
Dacă Păstorul va vorbi,
voi să fiţi cuvîntul lui viu.
Ridicînd, ajutînd, iluminînd, ai făcut
fericit pe acela care era dispreţuitul societăţii,
ai pus temelia
pentru edificiul noului oraş.
Atunci adună-ţi tovarăşii, repetă-le fericirile,
pentru ca să nu piardă niciodată sensul
lui Cristos şi al predilecţiilor sale.
După aceea ţinteşte mai departe
şi spune fiecăruia
că fiecare semen
bogat sau sărac, frumos sau urît, dotat sau nu
este Cristos care trece pe lîngă noi.
Frontul tău, *frontul* lui Isus şi al Mariei
să fie activitatea ta şi fiecare să plîngă
cu cel care plînge,
să se bucure cu cine se bucură,
să fie părtaş în permanenţă

la greutăţi şi bucurii
cu orice sacrificiu, fără să înceteze niciodată.
Însoţeşte-i acţiunea
cu cea mai arzătoare rugăciune,
înălţată dintre voi în perfectă unitate,
pentru ca acea ţară să aducă cea mai mare
slavă - lui Cristos -
şi dacă lupta costă,
să ştii că în aceasta constă secretul reuşitei
şi că Cel care te îndeamnă a plătit cu sînge.
Iartă şi te roagă pentru cine te vede rău,
pentru că dacă nu vei ierta nu vei găsi milă.
Dacă durerea te mistuie
acesta va fi cîntecul sufletului tău:
«*Iată Mirele meu, prietenul meu, fratele meu*»[32],
astfel ca în ora morţii
Domnul să spună sufletului tău:
« *Ridică-te în grabă prietena mea, porumbiţa mea, frumoasa mea, şi vino* »[33].

Aceasta pentru un oraş, pînă la victorie,
pînă cînd binele va învinge răul
şi Cristos prin noi să poată repeta:
« Am învins lumea »[34].
Dar cu un Dumnezeu care, dacă vrei,
te vizitează în fiecare dimineaţă,
un oraş e prea puţin.
El este cel care a creat stelele,

care conduce soarta veacurilor.
Pune-te de acord cu El şi
ţinteşte mai departe:
la patria ta, la patria tuturor, lumea.
Şi orice suflare a ta să fie pentru aceasta,
pentru aceasta fiecare gest al tău;
pentru aceasta odihna şi mersul tău.

Ajuns dincolo,
vei vedea ce a avut cea mai mare valoare
şi vei găsi o răsplată proporţională
cu iubirea ta.
Fă în aşa fel
ca să nu trebuiască să-ţi pară rău în acel ceas
că ai iubit prea puţin.

Epoca modernă, după cum este preocupată de descoperirile, inovaţiile şi exigenţele sale în domeniul tehnic şi în toate domeniile vieţii umane, tot aşa oferă noi forme ale vieţii spirituale, manifestări de neimaginat cu cîtva timp în urmă, care se alătură tuturor celorlalte, multiseculare şi totuşi actuale.
De exemplu, prin Institutele Seculare, viaţa de desăvîrşire, consacrarea lui Dumnezeu e împrăştiată în loc să fie adunată în fortăreţele lui Dumnezeu care au fost şi sînt mănăstirile în mijlocul lumii.
Şi acesta e un progres. E un fapt care denotă o maturizare şi care, pe de o parte, manifestă iubirea lui Dumnezeu faţă de umanitate, care a rămas avidă de pur şi de divin, umanitate în care persoana feciorelnică este destinată să slujească. Pe de altă parte, în ciuda perfidelor erezii ale secolului nostru, dovedeşte o minunată încredere a Domnului în făpturile sale, încredere înzestrată cu haruri adecvate.
Astăzi fecioara, consacrata lui Dumnezeu, este într-o continuă învălmăşeală în mijlocul lumii, la locul de muncă, în şcoli, în tramvai,

chiar în locaturi publice - ea nu mai are un văl cu care se acoperă, nu mai are zidurile mănăstirii care o pot ocroti, nici gratiile, nici programul comunității care reglementează viața și este frînă și ajutor, nici un ochi mereu vigilent al unui superior.
Mai puțină aparatură externă, deci, care să poată ajuta dăruirea și promisiunea sa și deci e nevoie de un ajutor interior care în mijlocul lumii să o desprindă pe fecioară de lume, să o mențină în mod constant unită cu Cel pe care l-a ales sau, mai bine zis, cu Cel care a ales-o ca mireasă, și care este, prin natura sa, incompatibil cu lumea.
Ei îi lipsește deci fascinația unei mănăstiri, liniștea, clauzura, care ar face mai viu sensul însuși al dăruirii sale, dar îi rămîne ca îndemn, sprijin și exemplu un fapt incomparabil, o stea pentru drumul ei, care întrece orice lumină, fără putință de comparație: Fecioara fecioarelor: ea care în frumusețe, în înălțime sufletească, în sfințenie și în har întrece nu numai oamenii, ci pe toți îngerii și este și de unii și de alții aclamată Regină.
Maria trăia printre oameni, în mijlocul lumii, și totuși nu a existat și nu va exista făptură mai unită cu Dumnezeu.

Maria este aceea care arată feciorelnicilor de astăzi secretul perfecţiunii, al urcării spre Dumnezeu, cu toată tulburarea lumii.
Maria are drumul său: este Fecioară şi Mamă. Mamă a Fiului său şi prin El Mamă a umanităţii. Pentru această Fecioară mănăstirea capătă dimensiunile lumii. În aceasta Ea e ca o fîntînă din care toţi pot să bea: mamă deplină pentru suflete, pentru că ea este imaginea cea mai pură, vie şi incandescentă a lui Dumnezeu care este iubire, aproape încarnarea iubirii sau mînă întinsă de Providenţa cerească spre omenire, ca să o servească, să-i şteargă lacrimile, să-i vindece rănile, pentru a-l arăta pe cel Veşnic.
Fecioara Maria nu avea o îmbrăcăminte deosebită. Îmbrăca hainele timpului său, fapt pentru care, privind-o, fecioara de astăzi nu simte că este în defect pentru că se îmbracă la fel ca altele. Ba chiar, veşmintele ei, pe care le adaptează pe cît posibil modei zilelor sale, modă pe care n-o mai iubeşte pentru sine, ci pentru alţii, ajung să-i fie dragi: acestea devin mijloace care deschid drumul inimii sale înflăcărate pentru Dumnezeu altor inimi care nu-l cunosc pe Dumnezeu. Ajung un mijloc ca să-şi îndeplinească misiunea, o armă ca să

lupte pentru Dumnezeu şi, pentru că scopul e bun, mijlocul este deci iubit.
Fecioara Maria nu avea alte fecioare care să locuiască mereu împreună cu Ea. Ea era numai cu Dumnezeu: cu Dumnezeu înainte de Întrupare, cu Dumnezeu Fiul său după naştere, cu Dumnezeu în Cer după Înălţare. Pentru această solitudine nu şi-a pierdut din vedere contemplaţia: ba chiar solitudinea favorizează unirea mistică cu Dumnezeu.
Feciorelnicii de azi, pe care Dumnezeu i-a împrăştiat în lumea obscură ca pe nişte stele pe un firmament negru, sînt singuri.
Sînt singuri nu pentru că alţii nu îi iubesc, deoarece se dovedesc adevărate pentru ei cuvintele Sfintei Scripturi cînd zice: « Mai mulţi vor fi fiii celei părăsite decît ai celei care avea soţ »[35], ci pentru că Isus însuşi vorbind despre feciorie a spus: « Nu toţi înţeleg »[36]. Feciorelnicii nu sînt înţeleşi tocmai în ceea ce ei au mai sfînt şi mai frumos, nu sînt înţeleşi, ba chiar sînt dispreţuiţi de ura lumii: şi aici îşi găsesc hrană de lacrimi şi sînge ca să-şi poată face fecundă maternitatea lor spirituală şi primesc garanţia de a lucra pentru cel Veşnic, pentru Cel care, Virgin, a murit pe cruce atrăgînd totul la sine.

E frumoasă fecioara în lume în singurătatea sa. Pentru că fiind singură este unită cu Dumnezeu şi fiind unită cu Dumnezeu este înaltă şi detaşată. Înaltă şi îndepărtată pentru a îmbrăţişa şi mai cuprinzător omenirea: pentru mulţi binefăcătoare, întocmai ca Mirele care i-a imprimat în inimă timbrul iubirii supranaturale.

Şi, chiar prin simpla sa existenţă, ea este mărturie al unui echilibru pe care creştinismul l-a restabilit: egalitatea dintre bărbat şi femeie. Căci dacă cel ce trăieşte în feciorie înseamnă deja mult, într-o fecioară se dublează frumuseţea, în măsura în care femeia este în mod natural menită să se sprijine de bărbat. Asemenea bobocului de floare tăiat şi oferit pe altar, fecioara cîntă măreţia sufletului omenesc făcut pentru Cer, acel Cer în care nu vom mai fi bărbaţi şi femei, ci vom fi asemenea îngerilor.

Şi, pentru a-ţi face o idee despre cît este de frumoasă fecioara, ajunge să te gîndeşti la felul în care o vede Dumnezeu.

Dacă de-a lungul secolelor Dumnezeu a vrut să dezvăluie în Biserică o taină pentru toţi oamenii, dacă a vrut să transmită un mesaj, să-şi manifeste o dorinţă, foarte adesea s-a îndreptat spre fecioare ca spre cele mai de

încredere. Ele au devenit antene ce au recepţionat divinul. Jertfa şi iubirea lor le-a făcut anume sensibile şi, ca o « altă Marie », slujitoare ale Domnului, au împărţit fraţilor în Biserică darul.

Dumnezeul meu, dă-mi harul să-mi dau seama că încă aici am început viaţa cerească. Dă-mi să gust bucuria că tot ceea ce aşteptăm adeseori a început,pentru că a trăi în Biserică înseamnă deja a trăi în eternitate, deşi sîntem sub timp...

Dă-mi, Isuse, să-ţi dau bucuria de a înţelege marile daruri pe care ni le-ai lăsat, şi să-i fac şi pe alţii să le înţeleagă, pentru că dincolo, unde Sfintele Sacramente nu vor mai fi şi ierarhia nu va mai exista, să nu ne căim că am înţeles prea puţin, cît de cereşti erau favorurile tale şi cît de iluminaţi cu har divin erau Maeştrii Tăi.

Nu se aminteşte atît că primii creştini ar fi căzut în extaz, cît că se iubeau între ei: ei au sesizat esenţa testamentului lui Isus, atunci, proaspăt.

Orice creştin e chemat, prin simplul fapt că e creştin, să semneze o poliţă în favoarea oricărui frate, care valorează cît propria-i viaţă. Spune într-adevăr Isus: « Iubiţi-vă unul pe altul cum v-am iubit Eu »[37] şi ştim care a fost felul şi măsura iubirii sale.

Dacă o mamă, care este legată de fiul său numai prin dragostea naturală, se bucură de binele lui şi împarte cu el toate neliniştile şi preocupările, cu atît mai mult noi, care sîntem uniţi cu fraţii printr-o legătură supranaturlă, trebuie să împărtăşim bucuria altuia şi să trăim durerea lui. Trebuie să ne reînsufleţim credinţa, trăind dragostea creştină care nimiceşte invidia, gelozia, murmurările, judecăţile şi alte rele, care fac adesea din darul preţios al vieţii un infern.

Trebuie să privim aşa cum priveşte Dumnezeu, nu criticînd şi judecînd, ci cu milă unii pentru alţii şi ajutîndu-ne.

ÎNCONJURAT DE ATOTPUTERNICIA LUI DUMNEZEU

Dacă liniştea munţilor înalţi, dacă nemăsurata întindere a mării, dacă o excursie în telescaun între roca albă şi cerul azuriu, dacă o călătorie aeriană la altitudinea de zece mii de metri au o reală atractivitate pentru persoanele spiritualizate, pentru că sînt între meditaţia spontană şi rugăciune, cît de mult se va simţi înconjurat de omniprezenţa lui Dumnezeu acela care cu *credinţă în inimă* va şti să se îndepărteze de acest pămînt şi să alerge printre spaţii.

Cînd corabia vieţii ia apă şi ne ameninţă furtuna, rostim un nume ce înfloreşte pe buzele oricui suferă, pînă la ultima suflare: mamă.
Acesta nu se adresează totdeauna mamei pămînteşti, ci, pentru sufletul familiarizat puţin cu cele veşnice, înseamnă « Maria ».
Este adevărat că « mamă » este adesea strigătul inimilor ce-i aparţin lui Dumnezeu în momentele de încercare.
« Mamă! »
Iată aici al doilea miracol al iubirii, după Mîntuire: un Dumnezeu întrupat şi o Mamă pentru toţi.
În ea se întemeiază speranţa oricărui creştin.

De multe ori îţi vine să te întrebi cum a reuşit Maria să trăiască pe pămînt fără să poată, în lunga agonie a inimii sale rănite, să invoce o mamă, pe Mama; iar legătura inimii sale cu Dumnezeu ne vădeşte splendoarea unică, singularitatea celei « mai presus de făptură ». Şi Dumnezeu - fără îndoială - era pentru ea, ca şi pentru noi, şi încă şi mai mult, odihna inimii sale.

Dar cine ar putea să fie pentru ea ceea ce ea este pentru noi, reprezentarea cea mai specifică a identificării cu Iubirea?
Cred că în aceeaşi măsură, şi încă infinit mai mult decît noi am găsit în Maria, ea - trudind pe pămînt în slujba Tatălui, purtînd de grijă Fiului său - a găsit odihnă şi mîngîiere, tărie şi curaj, putere de a trăi, cînd durerea ar fi putut să-o zdrobească în Acela ce în vremea ei şi în toate timpurile a susţinut Biserica: *Duhul Sfînt.* Duhul Sfînt, acest Dumnezeu necunoscut, pe care cu nesfîrşită părere de rău la judecata din urmă vom înţelege că poate nu l-am iubit, şi cinstit destul, că nu i-am mulţumit destul.

El,
sufletul Corpului mistic al lui Cristos,
tăria martirilor din toate vremurile,
belşugul de apă vie a oricărui înţelept,
lumina trimişilor lui Dumnezeu,
siguranţa papilor,
maestrul episcopilor,
prietenul preoţilor,
mireasma celor feciorelnici:

El,
a sălăşluit în Neprihănita,
aflîndu-şi bucuria în plăsmuirea
tăinuită
a Florii florilor,
iar Maria,
în El şi prin El
a adus tocmai
dorul cel mai adînc al inimii omeneşti,
prin dulcea chemare de « mamă »,
la însăşi înălţimea lui Dumnezeu.

Te plictiseşti pentru că te scoli dimineaţa şi mergi la şcoală mereu pe acelaşi drum şi ascultînd lecţii anoste?...
Te plictiseşti pentru că săptămîna începe lugubră şi posomorîtă într-un birou şters, în care dosarele prăfuite au unicul scop de a-ţi asigura minimul existenţei?...
Te plictiseşti pentru că porneşti în fiecare dimineaţă la aceleaşi cumpărături, după aceleaşi fructe şi aceleaşi verdeţuri, înveselită numai de parfumul unei trufundale neaşteptate?...
Te plictiseşti pentru că, bogată, nu ştii cum să-ţi omori timpul şi în inimă te roade invidia faţă de prietenele mai frumoase care deşteaptă simpatii mai mari, pe cînd tu, oricît te străduieşti, nu reuşeşti să dai un ritm mai strălucitor vieţii tale?
Mulţi se plictisesc.
Plictiseala este a doua pîine a omului.
Şi nu va putea fi decît aşa atîta vreme cît vom persista în a nu vrea să vedem; pînă cînd vom lăsa la marginea vieţii ceea ce ar putea-o însenina: Lumina.

Vrem sau nu, va trebui să ne hotărîm odată; să alegem între Dumnezeu şi mamona, care înseamnă bogăţie, şi nu numai de bani.
Dacă Dumnezeu ar fi lumina noastră în bezna acestor zile, nu am mai cunoaşte cuvîntul « plictiseală ». Nu: El ştie să dea celei mai triste dimineţi culoarea aurorei, oricărei femei sărmane.

El ia parte la viaţa acelora care îl iubesc şi seamănă în drumul lor mii de ocazii ca să-şi încadreze existenţa banală într-un plan divin. Iar tu vei vedea. Vei vedea pentru că Lumina luminează. Şi vei răspunde chemării sale fidel glasului său, la început mai puţin, apoi tot mai mult.
Circumstanţele bizare îşi vor afla motivaţia şi primesc un sens; tu le vei înţelege şi îl vei urma pe Dumnezeu din toată inima, pe drumuri semănate cu spini şi trandafiri; dar nu-ţi face griji, sînt căile lui Dumnezeu.
Alte spaţii se deschid, iar tu vei lăsa în urmă fîşii de Cer.
Cursa rachetelor şi a sateliţilor din jurul pămîntului, comunicaţiile ultrarapide vor părea lente faţă de mîntuirea pe care o săvîrşeşti: în ceasul tău continui ceasul lui Cristos prevăzut

de veacuri şi vei elibera lumea de jugul tristeţii şi o vei umple de iubire.
Încearcă. Şi-apoi te vei întreba: « Unde mai este plictiseala? ».

PASIUNEA PENTRU BISERICĂ

« Pasiunea pentru Biserică », despre care vorbea Papa într-una din zile[38], domneşte în inima adevăraţilor creştini. Aceasta trebuie să treacă însă de pe planul sentimentului pe cel practic, în care iubirea pentru Biserica întreagă, aşa cum e, cu instituţiile sale, rod al numeroaselor carisme pe care Duhul Sfînt le-a dăruit şi le dăruieşte - cheamă cunoaşterea, iar cunoaşterea cheamă o nouă iubire.

Ceea ce învaţă creştinismul în raportul dintre indivizi: să iubeşti, să cunoşti, să te faci una cu ceilalţi, pînă acolo încît să poţi împărtăşi eventualele daruri pe care le dă Dumnezeu, acestea toate trebuie transferate pe plan social: adică să cunoşti, să stimezi, să iubeşti celelalte mişcări şi opere din Biserică şi să creşti între toţi comuniunea reciprocă a bunurilor spirituale.

Se va naşte atunci o colaborare voită între voinţă şi inimă şi în acest fel vom sluji într-adevăr Biserica pe care o iubim.

Dacă nu am face aşa, pasiunea noastră pentru Biserică ar fi pură retorică şi ne vom pune în situaţia de a ne găsi închişi şi izolaţi. Iar

iubirea ce i-o purtăm Sfîntului Părinte se va reduce la un entuziasm efemer şi la sentimentalism, căci nu am împărtăşit cu el ceea ce el iubeşte: întreaga viaţă a Bisericii lui Cristos.

Sfîntul Pavel spune despre Isus că: « ... şi-a dat viaţa pentru mine »[39].
Fiecare dintre noi ar putea spune cu cuvintele Apostolului: *pentru mine.*
Dacă Tu, Isuse, ai murit pentru mine - *pentru mine* - cum aş putea să mă îndoiesc de mila ta? Dacă pot crede deci în aceasta cu credinţa care mă învaţă că însuşi Dumnezeu a murit pentru mine - cum să nu risc totul ca să răsplătesc această iubire?
Pentru mine. Iată o formulă care dizolvă singurătatea şi a celui mai singuratic dintre oameni: divinizează orice sărac dispreţuit de toată lumea, umple fiecare inimă şi se revarsă din el asupra aceluia care nu cunoaşte încă, sau a uitat deja, « vestea cea bună ».
Pentru mine. Pentru mine au fost toate chinurile tale, Isuse? Pentru mine acel strigăt?
Oh! Cu siguranţă! Tu nu mă laşi pierzaniei nici pe mine şi nici pe ceilalţi oameni săraci, ci vei face totul pentru noi. Cel puţin pentru faptul... că te-am costat prea mult.
M-ai născut pentru viaţa Cerului aşa cum mama m-a născut pentru pămînt. Te gîndeşti

mereu numai la mine şi la fel la toţi ceilalţi oameni.
Mă încurajezi în viaţa creştină mai tare decît ar sta în spatele meu întregul univers ca să mă împingă.
Pentru mine. Da, pentru mine.
Doamne, dă-mi să-ţi pot spune şi eu măcar în anii ce mi-au mai rămas: *pentru Tine.*

[1] Mt 16, 24
[2] Cf. *Ibid.*
[3] Lc. 2, 51
[4] Mc 13, 31
[5] Lc 22, 42
[6] Mt 19, 24
[7] Mt 27, 46
[8] *Ibid.*
[9] Cf. 1 Cor 2, 2
[10] Cf. Lc 12, 35
[11] Io 17, 11.21
[12] Cf. Lc 14, 33
[13] Cf. Io 14, 13-14
[14] Lc 6, 24
[15] Lc 4, 30
[16] Mt 25, 36
[17] Ps 26, 6
[18] Ps 81, 6
[19] Io 13, 33
[20] Io 20, 17
[21] *Ibid.*
[22] Cf. Mt 15, 32
[23] Cf. 1 Io 4, 16
[24] Mt 18, 20
[25] Mt 25, 35
[26] Io 14, 6
[27] Lc 2, 14
[28] Ps 132, 1
[29] Io 14, 21

[30] Cf. Mc 13, 31
[31] Iov 39, 21-25
[32] Cf. Cînt. 5, 16
[33] Cf. Cînt. 2, 10
[34] Io 16, 33
[35] Is 54, 1
[36] Mt 19, 11
[37] Io 13,34
[38] 13 iulie 1966: Audienţă generală a Papei Paul al VI-lea cu preoţi din Opera Mariei
[39] Gal 2,20

INDICE

Atracţia timpului modern 13
Crucea 15
Este atît de frumoasă mama 19
Să ne lărgim inima 21
Cerurile şi pămîntul vor trece 23
Dă-mi-i pe toţi cei singuri 24
Două lucruri secrete 25
Nu a mea, ci a ta 26
Isus nu a rămas pe pămînt 27
Nu intră 28
Ar fi să murim 30
Frigul 31
Heloi, heloi lama sabacthani 32
Aş vrea să mărturisesc 33
« Nu cunosc altceva decît pe Cristos, pe Cristos răstignit » 34
Liturghia lui, Liturghia noastră 36
Vegheaţi 38
În iubire important este să iubeşti 39
Cuvintele unui tată 40
Dacă sîntem uniţi, Isus este între noi 42
Sînt unii care fac lucrurile din iubire 44
Oricine nu renunţă 46
Fecioarele înţelepte şi fecioarele neînţelepte 47
Dumnezeu este puternic, este Atotputernicul 48
Falsa prudenţă 50
Pentru că vreau s-o revăd în tine 52

Am fost bolnav 54
Viaţa sfinţilor 56
Timpul îmi zboară repede 59
Înainte de a urca pe Calvar 60
Sau nu este învăţăcelul lui Cristos 63
Cînd ai cunoscut durerea 66
E de neconceput 68
Dacă într-un oraş s-ar aprinde focul 70
O mulţime de splendide perle 73
Mica sămînţă 75
Lansaţi spre infinit 78
Te-am găsit 80
Nu sînt spini fără trandafiri 82
Invazie de iubire 85
Dacă un suflet se dăruieşte sincer
lui Dumnezeu 88
Capodopera sfinţilor 90
Diplomaţia 93
Cristos va fi mănăstirea mea 96
Examenul 99
Cum să devii sfînt 101
Tactica ta este unică 103
Responsabilitatea noastră e mare 105
Singura bună 108
Să-ţi dăruieşti viaţa 112
Adesea iubirea nu e iubire 116
Cînd unitatea cu fraţi e desăvîrşită 119
O dată ce l-am cunoscut pe Dumnezeu 121
Poate şi mai frumos 122
Ca un ceresc plan înclinat 125
Un oraş nu ajunge 128
Feciorelnicii de astăzi 134
Totul a început 140

« Iubiți-vă unul pe altul... » 141
Înconjurat de atotputernicia lui Dumnezeu 142
Acest Dumnezeu necunoscut 143
Unde mai este plictiseala 146
Pasiunea pentru Biserică 149
Pentru mine 151

Note 153

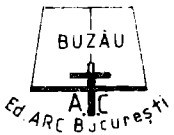
BUZĂU
A.C
Ed. ARC București